د ښاپیرۍ ورغوی

د شعرونو دریمه مجموعه

پیر محمد کاروان

Ketabton.com

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم	د ښاپېرۍ ورغوی
ویناوال	پیر محمد کاروان
خپرندوی	دانش خپرندویه ټولنه
د خپرېدو نېټه	تله ۱۳۹۷ هجري لمريز کال
د چاپ شمېر	۱۰۰۰ ټوکه
د پښتې انځور	استاد محمد خسن پاوند
د عنوان لیک	استاد قمرالدین چشتي
کمپوز او ډیزاین	محمد ابراهیم امیري

یادونه

له ډېر ګران ورور محمد ابراهیم امیري نه یوه دنیا مننه چې د ښاپېرۍ ورغوي ته یې کتابي بڼه ورکړه.

د انټیر نیټ په مخ اوډ نکی : سمسور حبیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرئ زما همزولې

نه پوهیږم چې څومره شاعر یم او څومره نه. زه چې اوس د خپل تیر ژوند په خاص ډول د ماشومتوب شېبې را یادوم ، نو خپل ځان له اوس نه زیات په ماشومتوب کې را ته ښه شاعر وبرېښي. همدا اوس هم د او سنیو شېبو ، تراژیدیو ، خوښیو او ښکلاوو د ښې انځورونې لپاره د خپل تیر ژوند په تیره بیا د ماشومتوب رنګینې شېبې په پور را اخلم او د خپل شعر د کورګي سندریز دیوالونه ترې جوړوم. په ماشومتوب کې چې د تورو او کلماتو خاپیرۍ مې په حکم کې نه وې ، نو د ماشوم شاعرانه کیفیت خو مې په حکم کې و. د ښا پیریانو کیسې مې دومره ریښتیا ګڼلې چې د شپې به مې په خوبونو لیدې. په خپل ماشوم ذهن او خیال کې به مې یوه ښاپیرۍ جوړوله او ما به وې چې د اوسپنې څپلۍ به ورپسې زړوم. په ځنګل کې یو ناست ملنګ به اسم اعظم را ښیې ، دعا به راته کوې او بیا به د ښاپیریو جامې په لاس راځې.

په ماشومتوب کې له فطرت او تخیل سره له تصنع او عقل نه پاکه مینه کیږي او همدا مینه د سړي راتلونکې هم جوړوي.
کورنۍ چاپیریال هم د ماشوم په راتلونکې اغیز لري. که څه هم نه مې پلار شاعر و او نه مې مور شاعره وه ، خو بیا هم مور او پلار مې ماته ډیر شاعرانه کیښتونه را ښنلي دي.
زما د مور د ماشومتوب او ځوانۍ ټول ژوند په غمونو او تراژیدیو کې تیر وشي دی. تراژیدي مې له مور نه په میراث وړې ده او تر ننه د تراژیدي هنر سره مینه لرم. تراژیدي موسیقي مې خوښېږي، تراژیدي فلمونه ، افسانې ناولونه او شعرونه مې خوښیږي. زما د مور څلور ورونه یو په بل پسې مړ شوي وو. کله چې زه لږ غټې شوم ، نو مور به مې د نورو افسانو تر څنګه د خپلو ورونو د مرګونو کیسې راته کولې. له کیسې وروسته به مې مور وژړل ، ما به مې مور ښکلوله او زارۍ به مې ورته کولې چې بس دی ، مورې مه ژاړه. کله کله به مور د خپلوورونو په یاد یوه نیمه لنډۍ په غلي اواز ویله. د مور اواز به پر ما خوږ لګیده او ما ته به یې ژړا راوسته. ما مخکې وویل چې زه په ماشومتوب کې په تورو او کلماتو لاسبرى نه وم ، کنه کنه ډیر کیفتونه به مې د تورو او او کلماتو په زور شاعرانه کړې وای. یوه خاطره درته لیکم چې شعر ته ډیره ورته ده:
_مور مې ددویم پوړ په کوټه کې را ته ټال جوړ کړی و ، زه به په ټال کې زنګیدم. د دویم پوړ د کوټې له کړکۍ نه به مې مخامخ غرونو ته کتل. مخامخ غرونه به هم زنګیدل . زه نه پوهیدم چې دا غورنه څنګه زانګي ؟
کله به چې زه له ټال نه را کوز شوم. دوی به هم ځای پر ځای و دریدل. یوه ورځ نرۍ نرۍ باران وریدلی و. زه په ټل کې زنګیدم. نا څاپا مې مخامخ غرونو ته پام شو. د غرونو پر لمن د بوډۍ ټال (شنه زرغونه) غوړیدلی و. غرونه زنګیدل. ما له ځانه سره وویل چې دا به د غرورنو ټال وي او غرونه به په دې ټال کې زانګي. پر غرونو را خوره شنه زرغونه مې د غرونو ټال باله .
په همدې ډول له عجیبو شاعرانه کیفتونو سرا را لویدم. پلار مې ډیر دیندار او امانتداره سړی دی. ډیر وخت به په نیمه شپه کې د تهجد لمانځه ته پاڅیده. کله کله به یې زه هم له ځان سره پاڅولم. د نیمې شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپټیا او د ستورو ځلا به را باندې ډېره ښه لګیده . کله کله به یې په اسمان کې هغه نژدې شوي ستوري را وښودل . یو ستورى به غټ تک سپین و . پلار به مې ویل چې دا لیلا ده. بل ستورى به د سپین غټ ستوري نه لږ وړوکی او سوربخون رنګ یې و . پلار به مې ویل چې دا مجنون دی. دوی دواړه یو پر بل مین وو او دواړه د خدای په قدرتونو اسمان ته ختلي دي . دوي په کال کې یو ځل سره غېږې ورکوي او که چا غېږ په غېږ یو ځای سره ولیدل. چې هر سوال یې له خدای پاک نه وکړ ، سوال یې قبلوي. ما به هم په زړه کې ویل چې ښه که غېږ په غېږ یې ووینم. نو کوم سوال به له خدایه کوم ؟ سوال به مې نه خوښیده. په دې سوچونو کې به خوب وړی وم.پلار به مې د شاتو له مچیو سره ډېره مینه لرله. کله به چې ژمی تیر شو. زموږ کډې به د غرونو باندې وو ته تلې . زموږ غرونه د څېړیو په ګڼو ځنګلونو پټ دي. ځیني د نښترو ځنګلونه هم لري. پلار به مې د ځنګل په لمن کې د اوبو پر غاړه د شاتو مچۍ ځارلې. د اوبو غاړې ته به یوه یوه مچۍ راتله اوبه به یې په خوله کې اخیستې او د څېړیو په ځنګل به ور ننوته . پلار به مې هغه ځای معلوم کړ. بیا به د څېړیو په ځنګل کې پسې ګرځیدو. کله نا کله به مو څېړیو په یوه لویه ونه کې د شاتو د مچیو کور پیدا کړ . مچۍ به د لمر د وړانګو په غېږ کې لکه ګرځندې سپرغۍ د لویې ونې سوري ته ننوتې او ځیني به ترې راوتې. دا انځور اوس هم زما په ذهن کې ژوندی دی او اوس هم دا ښکلا په لفظونو کې نه شم نغښتلای. پلار به مې د څېړۍ لویه ونه د شاتو پسې سوری کړه . تختې تختې شات به پکې وو . د شاتو د مچیو په ټوپکي کې به یې ګوتې وهلې یوې نیمې به پر ګوتو او لاسونو و چیچه ، خو د پلار به مې هیڅ چرت هم نه خرابیده. کله به یې چې پر مخ او یا د سترګو سره نژدې وچیچه. نو ماته به یې ویل چې دا لښې یې را وباسه. ما به لښې ترې را وویستې. کله به چې زه د شاتو مچیو وچیچلم ، نو ما به ژړل. پلار به مې راته ویل چې ستنه یې درته ولګوله. دا د هر مرض دارو دي.پلار به مې د مچیو په مینځ کې یوه اوږده زرینه مچۍ پیدا کړه ماته به یې راکړه ویل به یې چې ورو ورو یې په ګوتو کې ونیسه دا ملېکه ده او چیچل نه کوي. ما به ملېکه ورو په ګوتو کې ونیوه . څومره پسته وه . زړه به مې یو ډول پرې خوړ شو. پلار به مې د واسکټ له جیبه کوچنۍ بیاتي را واخیسته او د ملېکې وزرونه به یې یرې کړل. بیا به یې د شاتو کندو ته واچوله. د شاتو د کندو سر به یې خلاص پرېښود . مچیو به د شاتو د کندو پر سر ګرځنۍ کول او ډلې ډلې به د کندو ګیډې ته ورننوتې. په یوه شېبه کې ټولې مچۍ د شاتو کندو ته ننوتې. د شاتو د کندو سر به یې وتاړه. د مچۍ له کور نه به یې د شاتو تختې را پرې کړې. ماته به یې یوه کوچنۍ تخته شات را کړل. چې دوه درې ټوټې به مې وخوړل . موږ به یې کړم. یوه شیبه وروسته به شاتو تږی کړم. د ځنګل په لمنه کې به پر یخه چینه څملاستم او یخې اوبه به مې وڅښلې. پلار به مې له شاتو دیګی ډک کړ او له ځنګله به رووان شوو. پر لاره به خوشحاله خوشحاله را تلو . زما مخ به د شاتو د مچیو له لښو نه پړسیدلی و ، سترګې به مې تنګې شوې وې. پلار به مې مخ ته هنداره راته ونیوه . ما به د ځان پورې خندل. د هر څه په باره کې به مې له پلاره پوښتنې کولې. له پلاره به مې پوښتنه وکړه چې د شاتو مچۍ شات څنګه جوړوي ؟ پلار به مې راته وویل : مچۍ ګلان په څانګو کې راوړي. دننه په صندوق یا کندو کې یې پانې پانې ږدي. د ګلونو د پاڼو د پاسه ملکه ورو ورو ګرځي. له کومو ګلپاڼو نه چې ملکه تیریږي ، هغه ګلپاڼې په شاتو بدلیږي.
زموږ د کور په هره کوټه کې دوه یا درې د شاتو صندوقونه چې موږ یې ټمبکي بولو وو . زموږ کورته به له سهاره تر مازدیګره مچیو په وزرونو کې رنګا رنګ ګلان راوړل. ګلپاڼې په څانګونو کې مچۍ ډېرې ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري. زه د دويم پوړ په کوټه کې ويده کيدم.، او زما کټ د شاتو د مچيو له ټمبکي سره جوخت ايښی و. د شپې به مې له کړکۍ نه د ستورو ډک اسمان کوت. د ليلا او مجنون ستوري به مې کتل چې څومره سره نژدې شوي دي ؟ بيا به مې د شاتو د مچيو زمزمو ته غوږ کيښود.

کله کله به مې د ټمبکي تخته ورو په ځپيره ووهله. د شاتو دمچيو زوږ او زمزمې به لا پسې ډيرې شوې . ما به زړه کې ويل چې اوس به په ډيرو ګلپاڼو له پاسه ملېکه تيره شوې وي او اوس به ډيرې ګلپاڼې په شاتو اوښتې وې. په زړه کې به مې را وګرځيدل ، کاشکي زه د شاتو ملېکه وای چې ګلپاڼې مې په شاتو بدلولای.

پلار مې د شاتو د مچيو په باره کې دا هم راته ويلي وو چې دوی ډيرې اصيلې دي. په کوم کور کې چې بې دينې او بې اتفاقي راشي اويا ظالم پاچا پر وطن واکمن شي ، نو دوی له هغه کوره ځنګل ته ځي. د شاتو مچيو د ښکلي پيغمبر(ص) د ژړا تاب نه درلود . د پيغمبر (ص) اوښکې يې وڅښښلې او لوی خدای(ج) د شاتو جوړول پرې ولورول. پلار مې ويلي وو چې د شاتو د مچيو د ساتلو لپاره بايد په زړونو کې پاکي او تقدس وساتو . دا خبرې مې له پلاره اوريدې او زما په ياد کې پاتې کيدې ؟ زما د ژوند شپې لکه ګلپاڼې په غيږ کې مچۍ تيريدې. او اوس نو زه زلموټی شوی وم او ورو ورو د بلوغ درشل ته ور نږدې کيدم. اواز مې لږ ډډ شوی و . خو لا تر اوسه مې هم هغه ډول خوبونه نه وو ليدلي چې د بلوغ په باب مې په منيه المصلی کې لوستي وو. يوه ورځ مې پلار د مچيو د ټمبکې (کندو) تخته خلاصه کړه. د شاتو د سپينو تختو د پاسه تورې مچۍ ګرځيدې. په يوه لويه سپينه تخته کې دوې غوټې وې . پلار مې ويل په دې هره غوټه کې يوه نوې ملېکه اوسيږې. که چيرې دا غوټې داسې پاتې شې په دې کور کې به دوې نورې ملېکې هم پيدا شې او بيا به د دې کندو نظام خراب کړې . نوې را پيدا شوې ملېکې به يو يو ټولی مچۍ له ځانه سره وباسي او دا کندو به کمزوری شي. پلار مې چاړه را واخيسته. په داسې احتياط يې غوټې غوڅې کړې چې په غوټه کې د ملېکې چينجی زخمې نه شي. پلار مې د کندو له تختې نه را تويه شوي خاوره لمده کړه . لمدې خاورې خوږ بوی وکړ . پر ما د شاتو بوی او د لمدې ختې بوی ډير خوږ لګيده. پلار مې د کندو پسې تخته بنده کړه. د تختې پر درزونو يې لمده خاوره وموښله.

يوه اونۍ وروسته د همدې ټمبکې له سوري ګڼې ګڼې مچۍ راوځي او په هوا کې ګرځني کوي. له ټمبکې نه يو لوی ټولی مچۍ راووتې. مچۍ په هوا کې تاويدې. غوښتل يې چې د هغه لرې ځنګله په لوري لاړې شې خو پلار مې د هغوی مخه ونيوه. دوړو شګو ګوزارونه يې پرې وکړل.

مچۍ يې زمونږ له کور سره نژدې د توت ونې ته وګرځولې. مچيو د توت په يوې هسکې څانګې پورې ټوپکی جوړ کړ. يوه مچۍ د بلې مچې پورې نښتې وه. د لمر شغلې پرې لګيدلې او دوی وزرې رپولې. ډيرې ښکلې بريښيدلې. کله به باد ټوپکی و ښوراوه. ما وی چې اوس به د ماشومانو د شګو د کوټنۍ غوندې د مچيو دا کور هم ړنګ شې. خو نه پوهيږم چې ولې نه ړنګيده. پلار مې له وچ او تش کدو نه جوړ شوی د مچيو د را ايساريدلو لوښی د ځان سره توت ته وخيژاوه. زه هم توت ته پاس ور وختم. پلار مې د ډيرو مچيو په منځ کې ملېکه لټوله. تر لږې شيبې لټون وروسته يې د شاتو ملېکه پيدا کړه. ورو ورو په ګوتو کې ونيوه. ما ته يې وويل چې له جيبه مې بياتې دروباسه. ما يې له جيبه بياتې راوايسته او د ملېکې وزرونه مې پرې کړل. پلار مې ملېکه له کدو نه جوړ شوي تش لوښي ته وا چوله . بيا يې ورو ورو په لپو لپو مچۍ تش کدو ته پسې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچولې. د مچيو ډک لوښی يې له ځان سره را کوز کړ. د نوې ملېکې دا لوی ټولی مچۍ يې په يوه بله تشه تومبکه کې سمبال کړې. څو تختې شات يې هم ورته کيښودل. چې څو دوې خپل شات جوړوي. په دې شاتو به څو شپې ور تيرې کړې. ما مې له پلاره پوښتنه وکړه چې تا خو څو ورځې وړاندې په هغه ټومبکه کې د ملېکې دوې غوټې غوځې کړې، نو دا دريېمه ملېکه له کومه را پيدا شوه ؟ پلار مې په خندا کې راته وويل چې: دا ملېکه ما پرېښې وه. ځکه چې هغه ټمبکه ډيره زوروه وه ما وې چې بله ټمکه هم ترې جوړيدای شې. په دې لا دوې ورځې پوره نه وې تيرې. هماغې اولنۍ ټومبکې بيا شورش وکړ. يو کوچنی ټولی مچۍ ترې را بيلې شوې او نژدې ديوال پورې پنډې شوې. پلار مې ملېکه پکې ونيوه. دا ځل يې وزر پرې لنډ نه کړل. ما ته يې راکړه او راته يې وويل چې په ورغوي کې يې ورو، ونيسه چې درنه مړه نه شې. ځکه چې د ملېکې مرګ د يوې پاچاهۍ مرګ دی. ما ملېکه په ورغوي کې ورو ونيوه. زما په ورغوي کې يې ورو وزرونه رپول. د وزر د رپولو سره يې ان زما زړه تخناوه. پلار مې راته وويل چې دا ملېکه يو سه او د غنمو په شنه کرونده کې يې خوشې کړه. زما په زړه کې يوې پوښتنې غځونې کولې. پلار مې نور څه هم راته ويل. خو ما نورو ويلو ته پرې نه ښود او ترې ومې پوښتل: پلاره تا هغه ځل ويل چې هغه بله ملېکه ما پرېښې وه چې نوی کور جوړ کړې. نو دا ملېکه ولې نوي کور جوړولو ته نه پرېږدې ؟ پلار مې مسکی شو. ويې ويل چې ته څومره ډيرې پوښتنې کوې. بيا يې په ځواب کې راته وويل: ځکه چې يو خو دې ملېکې ډير کم شمير مچۍ له ځانه سره ملګري کړې دي. يعنې يو پاچا بايد ډير رعيت ولري. او ددې ملېکې رعيت ډير کم دی. بله دا چې هغه پخوانۍ ټمکه کمزورې کيږي. ددې ملېکې غوټه ما نه وه ليدلې. کله کله د ملېکې غوټه په پټ ځای کې وي. له سړي نه پاتې شي. زما د پوښتنې ځواب وشو. اوس نو زه په خوشحالی له کوره را ووتم. ما ته ځان ډير غټ برېښيده. ځکه له ما سره د مچيو پاچا ملګری شوی و. زه د غنمو تکې شنې کروندې ته ورسيدم. په ييلو پښو په تکه شنه کرونده ورګډ شوم. شنه او تنکي غنم زما په چاودو او ييلو پښو زخمي شول او خوږ بوی يې په هوا کې خپور شو. دا بوی هم د شاتو او لمدو خاورو په څير پر ما خوږ ولګيد. ورو ورو مې ورغوی پرانيست. اوږده زرينه او وريښمينه ملېکه مې په ورغوي ګرځيده. ورزونه يې هم جوړ وو. خو خدای زده چې ولې نه الوته. زما ډير زړه پرې وخوږيده. ورغوي ته مې ورو پوکی ور وکړ او په پوکي سره مې د شنو غنمو غيږې ته والوزوله. کور ته په خوشحالۍ راستون شوم. بيا مې له پلاره پوښتنه وکړه چې ولې دې ملېکه له کوره شنې کروندې ته را باندې يوړه ؟ پلار مې بيا په مسکا کې راته وويل: ځکه چې له کوره او نورو ټمبکو لرې وې. که دلته نژدې مو ازاده کړې وای، بيا به کومې ټمبکې ته ننوتلې وای او يوه جوړه پاچهي به يې خرابه کړې وای. بله دا چې د ملېکې مرګ لويه ګناه ده. بس د پاچا مرګ دی. ما وې چې ملېکه ډيره تنکۍ وې په شنو او تنکيو غنمو کې به بل سپيره ځای نه خوشحاله وي او تر ټولو لويه ارزو مې دا وه چې ګوندې د مچيو يو داسې لښکر پرې راشي چې ملېکه يې مړه وي او ياې ملېکه نه وې، نو دا به يې ملېکه شي او ورانه پاچهي به پرې جوړه شي.

زه اوس هم داسې انګيرم، چې زما د شعرونو او سندرو لفظونه هغه مچۍ دي چې د ښايست او شعر په شنه کرونده کې يې زرينه ملېکه ورکه کړې ده. زه تل ددې زرينې ملېکې په لټون کې لالهانده ګرځم زما همزولې ښاپيرۍ راته ويلي دي چې دا ملېکه ما ليدلې ده ما هم د خپل خيال او خپل شعر د ښاپيرۍ لمن نيولې ده. د خيال او ښکلا په ډيرو جزيرو يې وګرځولم، خو لا مې موندلې نه ده. تر هرې پلټنې وروسته ښاپيری کټ کټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخاندي او د يو نوي پړاو د پلټنې بلنه راکوي. کله کله مې شک پیدا شې چې هسې نه ملېکه زما د همزولې ښاپیرۍ په ورغوي کې وي . که خدای کول سبا به د ښاپیرۍ ورغوی پرانزم. ګوندې زرینه ملېکه په لاس راشي او د سندرو یوه کوچنوټې پاچهي راته جوړه کړې.

پـه مـيـنـه

کـــاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر ته ليک د ځنګل

سلام سلام ګرانه کاروانه سلام

وايه چې هېر دې يم کنه ملګريه؟!

زما د سويولو غړنو شيبو

ستړيه ستومانه اوښبنه ملګريه!

* * *

ظالمه نه رادرومې مرم درپسې

د سور کې اوښ د ګونګرو شرنګ دې اورم

ها چې اهد ء دې ؤشپونګې شهيد ته

هاغه غزل په وينو رنګ دې اورم

* * *

نن سبا مستې ترانې نه ليکې

منمه ستا د قلم نوکه ما ته

ستا د شاعر زړګي په شنه ستورې کې

د سپين هلال د تورې څوک ما ته

* * *

چې ستا د چاو دو پښو په وينو سره وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن مې شمال هغه سرګړي ښکل کړل

ستا د شرابو شیشې تشې مه شه

راشه سو ما مې درته واړه ګل کړل

*   *   *

راځي د شاتو ګلوزرې مچۍ

دانه دانه دي غزلتوري ګرځي

ستا د مسرو پنجرې یې خچې پچې

د غره مارغان شي په هر اوري ګرځي

*   *   *

درته کافرې تذانې لرمه

راشه یو څویې مسلمانې خوکړه

خیر دی یو څو به ملکې شي درته

ځینې یې وینځې غلامانې خو کړه

*   *   *

منمه نن سبا تش لاسی یې ډیر

له خیالي لاس دې د شعر کب ښوییږي

لا دې په زړه کې تنده نه ده راشنه

چې دې له شونډو جام درب ښوییږي

*   *   *

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرپه ځنګون چې کړم په خوب دې وینم

دناصر باغ په هدیره کې ګرځې

لکه غاټول غوندې راټول غوندې یې

دزړه دداغ په هدیره کې ګرځې

* * *

زه هم خبر شوم ځورولی یې چا

کره کتونکو درته کم کتلي

د شاعر زړه ګلاب دې مړاوې مه شه

ما دې د سرواوښکو شبنم کتلي

* * *

ستر ګې دې ډکې دي دزړه له رنګه

خبرې نه کوې سندرې ګورې

دشعر کوترې په پنجونه درځي

لکه سپین باز لوړې ژورې ګورې

* * *

راشه پخلا شه مروره آشنا

چوپو بلبلو ته سندرې راوړه

دپرښو پرښو پنجرې ما توه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندي طوطيانو ته شکرې راوړه

* * *

راشه د شپې راشه شاعر به دې کړم
که د سپوږمۍ په جام کې شومې شيبې
د قمري غوږ کې کوکو کووو ايه
چې راپه يادې شي ما شومې شيبې

* * *

لکه د خدای د شنه کتاب په شانې
د سپينو وړانګو په چترۍ کې راکوز
په خدای که شين ځنګل مې وګنې اوس
سره له ستوروېم سپوږمۍ کې راکوز

* * *

د شنو چندڼو په خوشبو کې لامبم
شپه ده په شان د شان د شنه ښامار پروت يم
نه نه پر سرمې ده سپوږمۍ ولاړه
چا پير د سپينو ستوروهار پروت يم

* * *

پر سر د هغې تپې ستورې ولاړ
چې ستا د سره اوښ کپرۍ ښخه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مخ يې لاس د ښښترو وا همه

چې هسې نه پکې سپوږمۍ ښخه ده

* * *

سهار مې لمر لکه زرينه بيړۍ

زما د شنې غيږې په سين کې ګرځي

داد شهيد شاعر خوشحاله اروا

په ايا تونو د ياسين کې ګرځي

* * *

شډل بازان لکه سټينګر توغندي

وزرې شخې غاړې لکې نيسي

د برګ وزرو غرنو کوترو

پڼتې مهينې الوتکې نيسي

* * *

ها چې روسي هوا بازنه شوو يشتى

لښکرو لاړ پر هغه لوړ ګلونه

ته وا قيام دى شهيدانو کړى

بيالو غړن دي د ګو ګړ ګلونه

* * *

ما شوم شپونکى څه په هنرور خيژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترېنه راوړي ګيډۍ ګيډۍ په مينه

پرو چو شونډويې ټپه ښکلوي

ناوکۍ خورته وړې ډالۍ په مينه

*   *   *

لمدې خيرې ته مې چندڼ په سلام

شنې په باران مې بنفشې

د ښکلا برید مې څوک ټاکلی نه شي

بس یو ښایست یم بې نقشې بې نقشې

*   *   *

هغه د شنې غونډۍ نښتر دې په یاد ؟

چې يې ټټر کې توغندی ښخ ؤ

چې يې پروکې سور ځونډي ښخ ؤ

*   *   *

اوس له هغه زخم نه څانګه راشنه

چې پرې وربمه راشي لونګ خوروي

او که شمال ور سره وکړي شوخي

بيا خو د شنو بنګړيو شرنګ خوروي

*   *   *

د شپې پردې څانګه بلبله کيني

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سرودونه دزبورېږي په یاد

په سوي غږ سره محشر پنځوي

ته وا اسرار د کوه طورېږي په یاد

* * *

په سپیده داغ بلالي چیغه وکړي

څه په خوږه ژبه قران وایي

ټول کاینات ورته ټالۍ ووهي

په ترنم چې الرحمان وایي

* * *

راشه زما پرلمن لاس لګوه

چې څومره غواړې دومره مینه درکړم

مسرې یې سېل د طاووسانو واخله

چې سپین غزل ته دې شنه وینه درکړم

* * *

که حماسه که دې جلال وي په کار

دبرګې پړانګ لیونې سترګې لرم

او د جمال د نازکۍ لپاره

ګوره په رم د هوسۍ سترګې لرم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې په لمنځو کې شمال وشيندم

دځنو بوی به دد لبرو هېر کړي

منم دخيال تيشه به و غور ځوي

دغه بتان به د ډبرو هېرکړي

* * *

درته به راولم شاعره اروا

دورک ارم دښاپيرۍ په بڼه

درته دلمرزرين تارونه اوبم

بس دسندرو دکيږدۍ په بڼه

* * *

که د سندرو ښاپيرۍ ښکلوې

څوګامه مخکې له خبل ځانه راشه

دشنو بنګړو شرنګايې اورې کنه؟!

درته نارې وهي کاروانه راشه

* * *

دښکلا داسې جزيرې درښيم

چې دشاعر سرې په خيال کې نه شته

ستا ديوې ټپې په زړې کې شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنورو ژبو په جوال کې نه شته

* * *

راشه چې لرې پروازونه درکړم

چې په شفق دې وزرولګیږي

درته سکې د ښکلا توس اخیستې

تا په به ستاد هنرو لګیږي

* * *

راشه دشپې راشه شاعربه دې کړم

په شنواوبو کې رانه ستوري ګرځط

دوی پرزرین مازیګرلوړه کړې

چې ټول به ستا دغزل توري ګرځي

* * *

لیک مې درو لیږه درو به رسي

هو دالهام دیوې کوترې په لاس

بازان یې نه لوټي ځواب یې راکړه

دشنه باګرام دیوې کوترې په لاس

* * *

ستا دبهیر یاران په مینه نما نځم

له شنې دعانه مې ځولۍ ډکې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

منم بهیر به شي د شمعو بهیر

له شهیدانو مې غونډۍ ډکې دي

* * *

دا عاشقان دا عارفان د بهیر

د صوفیانه نظام جنډې به واخلي

چې یې منصورؤ په مستۍ راوستې

په نوم د هغه جام جنډې به واخلي

* * *

ګوره چې هېر دې نه شم هېر دې ډیر دي

یوځلې بیا وایم چې بیا به راځې

پر پخوانو پلونو دې ګرد پریوتی

کرانه کاروانه خامخا به راځې

* * *

خدای خبر هېر دې یم که یاد به دې یم

زما پر زړه باندې خو ګرځې مدام

ها ، یې ماشوم شې لولکۍ رانیسې

دګل پر غوړ ګوباندې غورځې مدام

* * *

راشه جانانه پرې سندرې وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خیرې پاڼې پاڼې ژبې زما

راشه چې جانانه پرې سندرې وایه

د خیرې پاڼې پاڼې ژبې زما

راشه چې شین شم رنګ مې زیړاوښتی

د بېلتانه له زړې تبې زما

* * *

چې مازیګر شي شنو دروته زما

لمر د زخمي مارغه په شان راشي

ستړي وزر راباندې و غوړوي

کاروانه ستا د زړه په شان راش

پېښور، ناصر باغ نوی کمپ ۲/۷/ ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زېړه زرغونه

راځه دواړه د ښکلا پر سفر ووځو

له خپل کلي نه به لرې ولاړ شو

په یوه ځای ، په یوه آواز ، په یوه اندازه به

لکه غبرګې او خوږې سندرې ولاړ شو

دژوندون داوښ مهار به

دواړه ونسیو په ګډه

راځه ولیږدو په کډه

بار دستو رو د سپوږمیو

د سندرو چندڼ بو یوا و دزېړو زرغونو به

سره وتړو دلمر په زرې مراندو

دژوندون داوښ پر شابه یې بار کاندو

خامخا که په پیچومي کې پښه نیسي

ته یې ووهه د ګل په لښتو تاندو

* * *

د سلګیو پر کږ لیچ به

لکه سپینې اوښکې واوړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا په خانقا کې،

به دلوی صوفي له زړه نه

په ګډا لکه د مینې اوښکې واوړو

چې یې لمر پر تېرد څو که لګیدلی

هاغه اوږ کنډو خووینې !

د کنډو په غیږ کې تویې

د لمر څاڅکي څا څکي وینې

مخامخ به یوه او بل ته

د کنډو په سر کې کېنو

یکه زار به راته وایې

زه به سر د ټېپې واخلم

ته یې بله مسره وایه

ورپسې چې غاړه تاو کړم

ته یې هم راسره وایه

ته به ښه یسته سوال شې

زه به ستا د سوال ځواب شم

د طاووس ښکه ته شه

زه به غېږه د کتاب شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به داسې رانه پوښتې

راته وايه چې ژوند څه دی

زه به داسې درته وايم

چې ژوندلو يه کرونده ده

پرې کرلې چالونګ دي

چا ګلاب دي او چا بنګ دي

او چا ګډ دازغولو دی

چاته خوږ لکه لومړۍ بوسه دناوې

چاته خپل ژوند د پردۍ ناوې په شان دی

شوې يې سترګې پسې سپينې

خو ده پټ مخ په پلو دی

ته خبره يې که نه يې

زه او ته دواړه شپانه يو

تورې سپينې رمې پيايو

د شيبو او د ګړيو

راځه پټ شو په شړيو

راځه څلمو پر ليمڅيو

خدای دې وکړي چې ټول مات شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یر دې ږدمه پر بنګړیو

* * *

ګوره دا دې هم هېر نه شي

د کفنو او بدل زده کړه

له ځیږو ځیږو وژغنو

له پستو پستو وړیو

وئ ډارنې ته خو پاڼې غوندې رپې

مرګ خو بازنه دی چې زاڼې غوندې رپې

مه ډارېږه زه په زړه در سره نیم کړم

څنګه موسکه شوې او برندې راته ګورې !

هو پو هېږمه دژوند له ډېرې تندې راته ګورې

هسې ټوکه مې کوله

تا ته چاوې چې ډارنې

ها ، دی لاره کې مرګ ناست دی

تر ې نه وباسه څرمنې

ته دا غشي در سره کړه

زه لینده غاښکي په غاښکي سمومه

دژوندون د تاک په سرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وابنکې سمو مه

چې په میو یې طاووس غوندې رنګینې

زما او ستا دژوند شیبې شې

* * *

د شپو ورځو پرېرګۍ رمه دې پام دی؟!

ددې لارې په کږلېچ کې

راته ښکارې چې ناست بودی

یا کیدای شي وړې پړانګ جوړ کړی ځودی

ته به غشې راکوې زه به یې بولم

که مې وویستو د مه به کوم غیږی کې دې ځملم

دژوندون د جنت حورې غشی راکړه

شابه شابه د نر لورې غشی راکړه

ها تېره لکه د تورې غشی راکړه

ورته ګوره پر تندې باندې یې ولم

شیبه پس به ګورې غېږکې دې ځملم

ورته غوږ شه چې یې خرپ دې تندې واورې

په خدای خرپ بې داسې خوند کړې

لکه تا نه کله کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په ټنده کې خوله واخلم

*　*　*

افسانې غونډې به یو بل

مخ په وړاندې سره بیا یو

سره لاس تر غاړې دواړه

د ښکلا رمې به پیا یو

چې په ګوته کې ژوندی مې

داغمی د سلیمان وي

لاس یې خلاص توره ی آزاده

که لښکر لښکر د یوان وي

چې مې خدای په زړه کې ناست وي

چې تر څنګه مې جانان وي

که ځنګل ځنګل ماران وي

لکه غرونه راروان وي

ښاماران وي ښاماران وي

پرښتې د خیال راکړی

د هنر اسم آعظم دی

خدای راکړی یو قلم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راښکلي پکې ناست دي

په زرګونو تېره غشي

په یوه ګوزار به ووځي

د هر مار ښامار له تشي

که د غشو له شغا نه

د هوسۍ غوندې ویرېږي

ورته ګوره ټول ماران به

درته داسې واړه کاندم

لکه ستا د غچۍ ګوتې

پوره هم نه نیمه برخه

که لاوي دې زړه کې رخه

بس واړه واړه چینجي به

دوربینو ترې نه جوړ کړم

تر ویښمینو پستو لاندې یې مړه کړه

چې تود زړه دې باندې سوړ کړم

د شفق خمُ کې یې رنګ کړه

سپین ټوکر دژوندانه پرې

سور چکن غاټول غاټول کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درانه اخوالړو راخوا

د سره لمر مخکې ولاړ يم

په هر څاڅکي د باران کې

زهر جنې وړنګې مینځم

ته ولاړه د ګلونو پرل غونډ يو

لکه سېل د طاووسانو

لکه زیړه زرغونه یې

يمع ستا د دیدن تږی

راته ګرانې اوبه نه دي

ته يې غېږې ته څولۍ کړه

د ګلپانړو ورګوزاره

په ګډا ګډا يې يووړې

چا ویل چې زما طبعه

بس رواني اوبه نه دي

راځه لرې لرې ولاړ شو

نا آشنا وطن ته لرې

راخورې چې کړي پر سرمو

ښاپیرۍ د خوب وزرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورکه جزيره به
د ښکلا چيرته پيدا کړو
که امېل د دنګې غاړې
دې خطا کې رانه پرې شي
که يې ګوتو کې تش تار هم
رانه ښه ذرې ذرې شي
که به ټولې مرغلرې
ترې خورې شي ترې خورې شي
راته وايې به سندرې
ټولو م به مرغلرې
چې خوره به راته خاندې؟
که منت به پر ما کاندې؟
پرښتې د آبديت به
يو ناڅا په راپيدا شي
او پر ټو يو مرغلرو
به يوه دم خوره ځلا شي
دواړه لاس به ستا له غاړې
د امېل پر ځای راتاو کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په روان تخت کې به درومو

دیدار پیالې به مو شومو

۱۹۹۷ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړ راتم شه لاړو یه !

د شهید آشنا دسمال مې

ملا وستنی دی له ملانه

شیبه وړاندې یم راغلی

له درنې لویې غزانه

ازانګه دګړنګ ژبه

شنه د تورو له خرپانه

په خورجین کې مې راوړی

هغه سر له اژدها نه

چې یتیم یې شو کولی

و ، له څانګې د موسکا نه

* * *

د خپلې غربې مې پرې دي

پښې مې ډکې له !غزو دي

په تټر کې مې راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات سرونه د نیزو دي

د کاروان او ښان مې سترې

شهیدان مې پرې راوړې

مشالونه مې د شپو دي

دا په وینو سره سر کړې

* * *

ته دې غبرګ غوړونه وخورې

داناري مې ولې ناورې؟!

ګورې نه چې درپسې یم!

ښکوم دې د پښو خاورې

د سرې په شومه موړ شې

په دې زړه لکه دواورې

د جانان د غم رانجه مې

دي په لپو لپو څښلې

دامې ټول خواره یاران دي

دا چې نن پرې جوړ دي څلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې تش راغلی نه یم

زمانې مې په ځولۍ کې

لږ راتم شه لارویه

افسانې مې په ځولۍ کې

هر فریاد ته مې ورکړی

د سلګیو لړم ټک دی

د اوبو پر ځای مې څښلی

د خپل ډک زړګي پټک دی

د هر داغ تنډې یې واکړه

زړه مې ډیر د مینې ډک دی

د ایمان په تېغ یې وژنه

که پکې هم ذره شک دی

* * *

یو ما ښام ویو آشنا مې

زما زړه په لاس کې راغی

د کینې و ه که د مینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چاړه په لاس کې راغی

وې دا زړه دې د کارنه دی

چیرته نوی زړه پیدا کړه

ترانې دې ټولې خامې

ورته سوی زړه پیدا کړه

چې غزلې یې خوراک وي

داسې روی زړه پیدا کړه

چې له ستورو خولګۍ واخلي

لمر پلوی زړه پیدا کړه

*   *   *

ماوې ښه لکه چې زړونه

دروپۍ څلور خر څیرې

ددووسترګو په دکان کې

آشنا سپین او تور خرڅیږي

نغد غمونه به پرې ورکړم

که نغمې په پور خرڅیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوروړ غزل به واخلم

که غزل په زوړ خرڅیږي

دا سلګۍ خو مې ورجار شه

که څه ټنګ ټکور خرڅیږي

* * *

زما دزړه کوتریې پرېښو د

آشنا شغ لکه باز لاړو

د قدیمو سترګو والا

په ډېرنوي انداز لاړو

زړه مې کړنګ له لاسه پریوت

هی هی ما ت یې آواز لاړو

داغمی ذرې ذرې شو

ښایې ښه له کاره ووت

د اشنا د سترګو تړی

څه پر للمه لاره ووت

داددوولمرونو ستوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

له رنګین مداره ووت

* * *

لا رویه هغه شپه مې

په خدای دومره ډیر ژړلي

ما خو هغه ورځ هم نه وو

دنن شپې په څېر ژړلي

هغه ورځ هم یوه ورځ وه

ښایي تانه به وي هېره

ته ما شوم وې که درياد شي

مو ده ډیره پکې تېره

ها لښکر چې وراغلی

زموږ کلي ته دژنو

د سور خولو هلکانو

د شېر بریتو ببر څنو

تورې سترګې یې ګور ګورې

یو نیم رګ سور د کر کنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مست په تکبيرونو

په ډلونو په اتڼو

هغه شېر زلمي دې ياد شي ؟

ها چې دربې يې تو دې کړې

چې لُنګۍ يې کړې ګوزارې

ها چې څڼې يې کودې کړې

ها غور ځی به يې چې لنډ کړ

چې ټپې به يې اوږدې کړې

د شهيد په يوه ټپه يې

د عالم سترګې لمدې کړې

ها چې ټولو ، ووې خدايه

»د مرګ سترګې يې ړندې کړې«

چې د بنګو په چلم يې

سترګې سرې ردې ردې کړې

د چينې بر غاړه ناست وو

د چينې پر سر چنارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چنار کې قمرۍ ناسته
او کوکو يې وار په وارو
سور کی اوښ مې راپسې و
د ګونګرو يې شرنګهارو
ټولو سترګې کړې راپورته
پکې پروت د مينې ښارو
ددې ښار د زړه په منځ کې
يو کاروان په ټپو بارو
جوړ لباس د لاړو يو
له قربان او يکه زارو
خو ننتلي زړه ته تللی
يو غمګين غږ د ستارو
او د مينې له دې ښارونه
راتاو شوی لوی ښامارو
دغه شپږ زلمې راوتې
د همدې ښامار په ښکارو
* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئ !داڅه کوې خوب یووړې
لارویه رابیدار شه
کیسه بلې خواته لاړه
زوروره په کرار شه
څه به زه لارې ته سم شم
او څه ته پر سمه لارشه
او خله جیب کې مې خواږه دي
لږه خوله دې پې خوږه کا
د کیسې ودرانه بار ته
د غوږو ، ورته اوږه کا
هسې لاره لنډووپرې
چې اوږده را نه کیسه شوه
دا ته څه سترې ماشوم یې
چې دې دومره تلوسه شوه
لکه تار کیسه تر ووځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خو زړه سوری پیسه شو

د کیسې په منځ کې ډیر دي

د ښتې غرونه ګړنګونه

له سینو وتلي غشي

او په تُورو پرې ځانګونه

له خپل سر سره دي لوبې له

له ښامار سر جنګونه

پکې مینې هدیرې شوې

تشوي ډک پالنګونه

د کیسې دامنځ به پر یږدو

په خدای ډیره به ترخه شي

اوس ایله سر ماښام دی

هسې نه چې شپه پخه شي

د ښامار دوښو ځاځکي

به له سپینو ستورو جوړ شي

او غاښونه به یې ګورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له ځينو ستورو جوړ شي

زخم زخم د ظلمو به

له زرينو ستورو جوړ شي

دغه ټول ستوري به ګوري

چې يو بل سره جنګيږي

څوک به تښتي له مداره

څوک به ځمکې ته رالويږي

په کمرو کې به مات شي

په چينو کې به غور ځيږي

ژوند ددو پلونو تر منځه

شي دانه پکې د ليږي

* * *

په منځ منځ کې مه ويريږه

د کيسې پای ته راځمه

سپي دې غاپي رنګ يې ورک شه

د کيسې سرای ته راځمه

بس کيسه روانومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا اصلي ځای ته راځمه

ته ما شوم وې لارویه

څېله مست اوښان کتاروو

ځوندوري يې وې غاړې

د ګونګرو يې شرنګهاروو

یو انډی به د غلې و

بل انډی په غشو بارو

کاش د ګیډې دوزخ نه وای

داد غشو خو ، ښه کارو

بل مو کارنه و ، خو ښکارو

ته به وايې د څه ښکارو

د کیسې والا ښامارو

ته هم ناست په یوه انډي کې

او ګنې به اوښ مغرى دراوړد کړ

تا څپیړه ورکوله

الوتکه په هوا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا څاپې وکړ نګېدله

ته به وایې د بارلاندې

ژوبله اوښه نړېد له

د یو بم بچی یې راوړ

هغه بلار به لنګېدله

بم د غره پر څو که ولوید

خو د غرې یې مزه نه وه

شي کیدای چې وي وچ موری

یا یې میاشته پوره نه وه

تاګنې د مټ د پاسه

تو غندي په شانې کیښوه

ګڅه سترګه دې کړه پټه

ښې دې خلاصه ورته پریښوه

د ښي لاس دویمه ګوته

دې راکش لکه ما شه کړه

په خندا دې کریږه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا بازدې تماشه کړه

دغرور شونډې کړې بوڅې

دپولادو چلوونکي

دګنیو په بند بند کې

دې ترخه زهر شیندونکي

ستا پر خوايې الوتکه

په آسمان کې راکږه کړه

د توپ نښې ته یې جوړه

ستا ګنۍ او ستا اوږه کړه

دباروتو د زړه خوله یې

له ویشتو وړاندې خوږه کړه

هاغه غر چې یې آسمان ته

لږ نژدې څوکه رسیږي

چې اوښان پکې دوریځو

ددې څوکې تېره سرته

شپږ اوښان در ښتیا راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش روان وو ته به وايې

چې بس بار په بريښنا راغلل

چې ګډوډ له هوا بازيې

د خوږې ننبې نظر کړ

په يو ، رپ کې يې د سترګو

درز له غره سره ټکر کړ

يوه ګردي کاڼي د غره يې

د ښتک پر ځای مات سرکړ

يوې تېرې ترانګې د پرښې

لکه لورنيم په ټټر کړ

په مښو که کې يې واخيست

ته وادايې لوی ارمانو

ها چې وړه يې په هوا کې

له هوانه کړ ه غاړه

الوتکه دړې وړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړنګونو پورې لاړه
پروزرو يې شادو ګانو
کړلې چيغې پيغې سازې
ځينو شوخو شادو ګانو
پرې د پاسه کړې ميتيازې
موږه هم د الوتکې
غړمبيدنې واوريدلې
لکه ناوې له خوښۍ مو
ستر ګو اوښکې تويولې
پټې پټې مو په زړه کې
خوږې ګوړې ما تولې
لارويه تاته ياد شي ؟
چې ګنۍ دې پراوږه وه
ها اوږه دې پر اوږه وه
ها اوږه دې په دې وخت کې
له ګنۍ نه هم خوږه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه ټول تاته ووې.

تا ویشتلې مبارک شه!

خدای دې مل شه، په دې غرو کې

درته تیر د نور سرک شه

خو دې وخت کې یو نا څاپه

یو کیفیت درباندې راغی

ستا په سترګو کې وې اوښکې

څه هیبت درباندې راغی

د شاعر په شانې بل شان

شعر یت درباندې راغی

افسانې مو درته کړلې

حقیقت دربانې راغی

د ګنی له واړه بار دې

په یو دم سپکه اوږه کړه

اوښ چې غاړه درکړه کړه

دده خوله دې پرې خوږه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له انډي نه دې راټوپ کړ

په ښاغلي غونډې ترپ کې

خلاص ګونګري داوښ دپښو دې

کړل ژرژر په يوه خرپ کې

دکاروان او ښان دی تم کړل

ديو دوو سترګو په رپ کې

ستا په سترګو کې وې اوښکې

تا ورې سلګۍ وهلې

ستا ورې ورې خبرې

په مرۍ کې ښخيدلې

ستا ګنۍ غوڅۍ سرې شونډې

دوې ګلپاڼې رپيدلې

ستا په سترګو کې خبرې

په څپو وې په غورځنګ وې

هغه شپږ دګلو ونې

نس ته تيرې يوه نهنګ وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دې شپږو شو کولې

له نهنګ نه پښې د سنګ وې

شپږ او ښان له بره راغلل

یو ځاروان تش راروان وو

شپږ د ستماله هر دستمال کې

تاو دوړانګو یو باران و

سپینو اوښکو کې راشنه مو

ځانګې ځانګې ارغوان وو

په دې هر دستمال نغښتی

هر یو زړه زما جانان و

* * *

راشه راشه چې دې ښکل کړم

زما ښکلیه لارویه

ته زما د نغمو سیری

یه زما ماته زړګیه !

د دې شپږو لارویو

ها اووم ملګری ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاروان دغزلونو

او سندرو ټوری ته یې

یادونه: ګنۍ (ګنی)

۷ / ۱۲ / ۱۹۹۷ ناصرباغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شاعر وژنمه يو قتل کوم

ورځم د ژوند د جريدې پر سپينې تنډې باندې

د خو نړې قاتل عنوان لګوم

يو داسې تور مې پر خپل دين او پر ايمان لګوم

چې په ژوندون کې مې څوک نوم وا نخلي

زه که شيدې شمه که شات شمه که قند او نبات

چې د ښار ښکلي مې په ژبو لکه زهر او ذقوم وانخلي

په هغو کلکو تکو سپينو اطلسي رسيو ملاتړمه

راکوزول چې پرې شين سترګي هوا بازله هوا

زمونږ د کلي پرسم منځ باندې خوار ربمونه

ځم نه ودريږم ملا تړلې د غره سرته خيژم

له هغې شنې پرښې را با سمه روسي توغندی

چې مې د ښکلي کليوال شپونکي دزړه په تودو وينو سور دی

هغه شپونکی چې په شپيلۍ کې به يې ژبه د څپو ګډه يده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سندرو میوندې کې یې ملا له د ټپو ګڼېده

هغه شپونکی چې یې د ستورو غوندې ورې درلودل

هغه شپونکې چې یکه زارته یې سپوږمۍ د تورو شپو ګڼېده

هغه دده په وینو سور هغه روسی توغندی

د کلي پښې ته راوړم

چې ترینه دروند او تیره تبر جوړ کړي

په شکرانه کې یودوه درې منه غنم ورکوم

له ابرهیم نه په بخښنې هسې نه چې پرې بتان ما توم

په دې تیره په دې درانه تبر مې ځان وژنم

اد کې مورې لاس مې مه نیسه ځان نه وژنم کاروان وژنم

هغه کاروان چې همدا ستا زوی یې له کاره وایست

په جادوګر عشق یې د عقل له مداره وایست

هغه کاروان چې له چنار سره یې زړه پیوند کړ

چې له چناره سره څانګې څانګې و غځیده

چې د چنار پاڼې یې ژبې کړې پرې و غږیده

چنار اخستې د برکلي له شپانه نه په زکات سندرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینو اوبو کې به یې خامخاوي څنبلې اوښکې

د کومې بورې کومې ورارې هوسۍ

خو ما د ټولو ښواوبدو سره

چنار د لرې کلي جانان ته کړو په مینه اهداء

خو جانان و نه ما نه

وې دې خبرو کې خبرې شته سندرې نه شته

خوند د باروتو په کې ډیردی او شکرې نه شته

پر هغه کلکو تکو سپینو اطلسي رسیو ملاتړمه

راکوزول چې پرې شین سترګو هوا باز له هوا

زمونږ د کلي پر سم منځ باندې خرو اربمونه

له توغندي جوړ په درانه او په تیره تبر چنارغوځوم

پریږدئ چې غرونه غرونه رنګ شي او چې خرپ یې و اوري

دې زوروریې د ښایست پرکروندې باندې و سیوري کړي

پریږدئ جانان مې چې اوس لمر وویني زیړه زرغونه وویني

پردی چنار څه کوي خپله جامه شنه وویني

ورځم د برکلي کندو ته د شپونکي شهید له قبر ځنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوګر دي کا نېي په ځولۍ کې راوړم

پردي دې نه ویرېږي ، سترګو ته دې لاس نه نیسئ ، نه يې ولم

زه پرې د خپلې نازولې او شاعرې شپې تندی ماتوم

نن مې لاسونه سره دي سترګې مې سرې

چې شومه دم شي شپه پخه شي او ویده شي خلک

هغه شاعره ښاپیرۍ که چیرته راشي د الهام له ښیښې

اسم آعظم به یې په پیڅکه د سالو وتړم

سلام یې نه اخلمه مخ به ورنه واړومه

له ډیره قهره به غاښونه ورته و چیچمه

ورته به وو ایم ورځه په مخ دې زیړ ګلونه

وینې مې نه چې مې لاسونه سره دي، سترګې مې دي وینې وینې

ګوره کنځادرته کومه او له سرنه دې د ستورو ډک د سمال غور ځوم

بیا به آسمان ته په دې توره شپه کې څنګه خیژې !

اخر افغان یمه پرعزم باندې ټینګ ولاړیم

بس دی پر ما د جادوګر حسن منتر مه وایه

یو شاعروژنمه یو قتل کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه غوغا جوړوم شورجوړوم

خپلو سندروته پیغور جوړوم

لاس چې رانه وړې ګنې لاس دې په خنجر وهمه

زه مې په خپل زړه کې خنجر ښخوم

کوم وربې سپې ته مې دا زړه غور ځوم

تر هغه سپي ښایست نه سپی ښه دی

چې مې دالعل کړو ، ورپه غاړه وې په دې کوتي لعل زه څه کوم؟

وئ ! دامې چې په جادوګرو لاسولاس ونیوه؟ !

چا سندر مارې مې په زړه کې په کټ کټ وخندل

پیښور ، ناصرباغ ۱۹۹۷/۱۲/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهوسۍ دشیدو بوی

بیا داوښکوله شبنم مو
وچ دسرو سترګو غاټول کړ
دپاتا ټغر مو ټول کړ
په جو مات کې مو بروځې کړې هوارې
دزیړې شهید په شانې زیړې لمر ته
مونږ په اوښکو امدې ورځې کړې هوارې
په ټټر کې مو ټکور کړل پرهرونه
زنګ مو ګډ کړ دغلیم پر خنجرونو
دمرګ سترګې مو کړې ټیټې
دژوندون په برګو سترګو
دنظر لاس یې ور غوځ کړ
دجانان دښو درګو
هر سهراب دزخمي زړه مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوش د صبر نوشدارو کړل

په خندا مو پرهرونه

دلیلا د سر سالو کړل

مونږ تراخه تراخه وختونه

ډوب د شاتو په کندو کړل

غم مو ونیو له مری نه

ترې قلنګ د خوشحالۍ مو په زور واخیست

سپین لمني ژوندانه مو

د تودې مینې تور واخیست

ډیرو مستو لیونو مو

په ورغویو کې اور واخیست

پاړو ګرو شازلمو مو

مرګ په شان د منګور واخیست

پرې مو وتړل د ژوند ګیډۍ ګلونه

***

زمونږ ژوند لکه نجلۍ زموږ د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د جنګ په ورځ پیدا شي

او د جنګ په شپه شي پیغله

ښایست په آیینه کې

اول موسکه شي بیا کټ کټ په خندا شي

چې نلۍ یې ښي رجړومه

د سل ډزي ما شینګنې

سلایي یې ماته ستن د کلاکوف شي

د خنجر په څوکه خال پر زنه کیږدي

له چاودي بم نه وباسي نري نري تارونه

په کې وپیبي مرۍ او مرغلرې

په ځونډویو کې یې پټې کړي هنداري

ترې نه جوړ کا امیلونه او هارونه

چې د مرګ موزیګۍ ستر ګې کا ورجګې

پسې شونډې کا ندي بوڅې

له خندا نه پسې داسې تکه شنه شي

ته وا پاس د غره په سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیګویو دمجاهدو وهي غاړه

او دهسک په لوري پورته

الوتکه تري نه و لاړه

دلیوه له خرمن جوړه

چندني چمبه په لاس کي

داد دنګو غرونو پیغله

کلیوالي ټپې وایي

دملالۍ ټپې وایي

دا دجنګ دوخت کیسې دي

چې په وینو تکې سرې دي

لابه خلاصه یوه نه وي

چې سل نورې ورپسې دي

هو منم چې ستا په زړه کې

ډیرې ډیرې تلوسې دي

چې لیوه وه چا وژلې؟

چې خرمنه یې چمبه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ په اوږدو ګوتو

ټپه خرنګه لمبه شوه

ښه ده غوږ کېږده زړګیه !

هغه شین ځنګل خو وینې !

چې د شنه دریاب په شان دی

چې راښکې پرې خوږ میده میده باران دی

چې پر سر یې د مرګ زېړه بیړۍ ګرځي

پرې د پاسه د بوډۍ د ټال باد بان دی

دا ځنګل دا سې ځنګل دی

وخت ناوخت پرې د پولادو ږلۍ اوري

کله کله یې په غېږ کې

د باروتو سیلۍ ښوري

د دوزخ د لمبو ستوري

د دې شنه ځنګل په غېږ کې

یوه زرینه هوسۍ ګرځي

ته وا سپین ستوري ترې ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زیږه سپوږمۍ ګرځي

داسې وخت و چې هوسۍ روغه هوسۍ وه

لکه اوس لیونۍ نه وه

د سپوږمۍ سپینې رڼا ته

دوو کبلیو به رودله

دآسمان ستورو لیدله

یو سهار چې یې کبلي په خوب اوده وو

د هوسۍ تیونه تش وو

څو چې ډک تیونه راوړي

یو کبلی یوه کبلۍ وه

زیږي لمر ته ویده پریښول

لمر خپل ځان ورته هوسۍ کړ

دوی یې غیږ کې تاوده پریښول

کله وړانګه ورته ژبه کړي ځټي یې

پلوشې یې خواږه ښکر شي ګروي یې

هوسۍ لاړه یوې داسې شنې ورشو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سپاره پکې ډوبيږي

د بمونو تش ډولونه پکې توی دي

داوښه چې په باروتو کې را لوی دي

لړنه ډير غوندې ترخه دي

د ګنډير غوندې ترخه دي

خو هوسۍ يې خوري په خوند خوند

خدای شته ډير ورته خواږه دي

په شيبه کې يې بس تش تيونه ډک شول

چې په پښويې تې لګيږي

پروښو يې تې لګيږي

ټکی ټکی سپينې پې دي

دوښو پر پاڼو لويږي

له نشې او له مستۍ نه

د هوسۍ ملالې سترګې

سرې شوې څرخ وهي ګډيږي

د زمرۍ غوندې ځليږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دوې ډیوې بلیږي

په قدم قدم روانه

مسته مسته ده نشه ده

دا زرینه هوسۍ ګورئ

نن د شنو میو شیشه ده

د زړه سر ته یې ورکړې

دیر غل لړم لشه ده

کش او کړپ یې لرې واورید

څه یې شک په رړه کې تیر شو

نا څا پي یې لیوني غوږونه څک کړل

سره په وینو خوله لیوه یې لرې ولید

یو سور سوی یې په زړه تیرو بیر شو

نیزه باز یې له خپل قهر ځینې جوړ کړ

د جنګي آسپې په شان پر لیوه راغله

***

د هوسۍ په ښکر پېیلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنګله دلیوه زړه دی

له دې زړه نه دهوسۍ دشیدو بوی ځي

له شیدو ځنې دلمر دشغلو بوی ځي

دچمبې له خوا ره غړبنه

څه دسو یو نغمو بوی ځي

۱۳۷۶ دروژې مبارک میاشت پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټپو يې ژبې واکړئ

غر له غر د سره ښـتي

جنګوي تندي د کاڼو

سل منۍ ډبرې رغړي

ته وا مېندې دي دبيا نو

له اوږويې خور جينونه

لاندې لوېږي د ګلپاڼو

مېندې بورې پر ګور ګورو

پر کرکڼو پر ممانو

درمندونو کې راتوی شول

کټوري داورله زاڼو

لمر هم ټول سيوري وژلي

دژوندون د شنو بکيا نو

د شيرين وطن په نوم دې

فرهادي تيشه در واخله

ډبرينې دروازې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې غرونو خڅې پڅې

چې غولا نځې يې شي ډکې

دژوندون چينې دي وڅې

په دې غرونو کې بنديان دي

زرسيلو نه د طوطيانو

په نبا تو يې ماړه کړئ

په شکرويې ماړه کړئ

د مرګي تندې ځپلي

په سندرويې ماړه کړئ

چا رانجه ورباندې څنبلي

چا په غشو دي ويشتلي

پر ټپونو يې دوا کړئ

په ټپو يې ژبې وا کړئ

په کټ کټ يې په خندا کړئ

آوازونه ورته راوړئ

پر وازونه ورته راوړئ

دوطن په شنه آسمان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خواره واره په سبل کړئ

پرې جارو د جنګ لوګي کړئ

جوړ د سولې ترې ا مېل کړئ

*　　　*　　　*

له تبۍ دروا خله پا ستی

چې ډم ډول ته ورکړ لا ستی

ډنګه ډنګه د ډول غږ دی

د ټېپې د کهول غږدی

زنګوي ستوري په غیږکې

په ګړنګ کې راټول غږ دی

د خپل داغ رانجه يې ځنبلي

ناست د سرو وینو په رنګ کې

بیا د سوي غا ټول غږ دی

ورته ځیر دی داسې ښکاري

د نرګس سترګې يې ځاري

وايې بيا به کله پا ځي

چې محشر جوړ شي او نا ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دروح پر وچې للمې

نغمې څاڅکي څا څکي څا څي

پاس پرې ناسته قمرې ښکلې

د ګل ونې کړه څانګه

يې ليندې غوند ې راښکلې

دآواز غشی يې راشي

داسې خوږ مې پر زړه لګي

چې رګ رګ مې په ګډاشي

لاس د يار مې ږدي پر سترګو

تولې ګوتې يې رڼا شي

هغه خدای چې رانه ورک وي

په هر لوري راپيدا شي

*　　*　　*

ځئ چې غشي ليندې واخلو

دليوانو په ښکاروو ځو

يو څو نوې ټپې واخلو

په قربان او په زاروو ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ ! دازموږ شعاردی

دليوه پر سترګوزاردی

هسې نه چې يې پر تشي

چيرې و لګيږي غشي

چې څرمنې يې سورۍ شي

زموږ کار به بيا ښه نشي

هو ليوانو ته اخيستي

موږ د غشي په تلي دي

چې بې رحمه يې وژلي

سل هو سۍ او زرکبلي دي

په هنر هنر به وچې

دليوانو کړو څرمنې

ترينه وبه خر يو پاکې

هغه شنې ځيږې وژغنې

په وطن کې مو بې شميره

شته درانه درانه توپونه

د ډولونو په شان ګيډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وازې خولې لکه دیګونه

چې له خولې نه یې راوځي

د دیوانو آوازونه

په اوازکې یې اورونه

ښاپیرۍ یې دي وژلې

سو ځولي يې کورونه

د دیو غږ به ترینه واخلو

شوراو ځوږ به ترینه واخلو

د هر توپ پروازې خولې به

دلیوه ځرمنه تاوکړو

په کې تود په سراوتال به

سازدسولې او دنیاو کړو

پیښور۱۳۷۶ تله۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به راځې، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پرسردې تاو ود هراتۍ تورد لونګې، د کندهار زليمه *

په کې غونچه غونچه ټومبلې تور لشې اوزرين رنګې غنم

لشې لشې بانه دې نېغ وو ، شمله دارزليمه

اسمانې آس دې تر پښو لاندې مستانه روان و

په شرنګا شرنګ لکه موزونه ترانه روان و

پر مخ روان لکه روانه زما نه روان و

قدم قدم يې ود سردا ستا دانو استاد

ته وا چې نال نال يې چا جوړو له تيشې د فرهاد

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

دغه دزيړې زرغونې تر پلو شو لاندې شنه غرونه وينې !

زرين وزري طاووسان دې استقبال ته ولاړ

دغه د سر د شفق په شال پټې رڼې ويالې روانې ګورې !

درته وريښمينې څڼې بيا دې ښاپير يو خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به راځې ته مې په خوب لیدلې

ولې به نه راځې ، نو خود به راځې

چې یې ستا نوم زموږ پرتندو ټک وهلی و په شلو میخو

ترتو رولاندې مو په پرې سرونو ستا په خاطر

شهیدانه رقصونه ډیر کړي دي

د خپلو وینو پر څادرمو ستا په نوم ، نفلو نه ډیرکړي دي

زموږ د پیغلو پیغلو خویندو د سینو په غو څولو باندې

د ی المانو قصابانو چړې ډیرې پڅې

راځه راځه د زړو نوبت کې مو نینې دي د پولادو پخې

بو.ن یې واخلې تیرې داړې شي د مرګ ورته له وېرې پڅې

ته به راځې، ته مې په خوب لیدلې

ترتا قربان، دصوفیانه نظام منصور سرداره

للمې غاټول ته پر خې پرخې، پسته ور، بارانه

رنځور وزړونو ته اناره دانګور سرادره

ته به راځې ، ته مې په خوب لیدلې

په خامو پیو ها لمدې چړې رندې دي رندې

هغه په تاندو وینو سرې تورې نن زنګ خوړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبربه نه يې چې مغرورې فرعونې ککرې

ددريابې قهر زرين غوندې نهنک خوړلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

د سخې جان سپينو کو ترو درته لويه سلامي نيولې

تر تا جار يږي خوابې ستا غوندې زلمې نيولې

او ښکو تا بيا د جوړو لو ستاو تاج ته د غمي نيولې

کر کې ځپلي يو د سختې مينې ډير تږي يو

يه تر الما سو ځليدونکيه او ځپانده روده

په غورځنګو نو شه په تور کمر کې لاره باسه

زموږ د بخت پاچا راځه پښې دې مه وباسه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پر سردې تاو د هراتۍ توره لونګۍ ، د کندهار رزلميه !

په کې غونچه غونچه ټومبلي تورلشي اوزرين رنګې غنم

لشې لشې باڼه دې نيغ و وشمله دا رزليمه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

۱۹/ ۱۰ / ۹۸ پيښنور ناصرباغ نوې کمپ

ښاپیرۍ زما همزولې

ښاپیرۍ زما همزلې، او نغمې ترما مشرانې
ښاپیرۍ تر ګرانۍ تیره. خو نغمې رابانديې ګرانې
ښاپیرۍ په خوب کې ویښې، او ښاغلي نغمې راوړي
ښاپیرۍ په ویښه راشي، خوبولي نغمې راوړي
ښاپیرۍ بده بلاده ، واښکي واښکې له تاک واخلي
زما په زړه کې وغزیږې، رانه واګې دواک واخلي
چې منکر شمه له مینې، دا نو ځان راته ښکلا کړي
ماشومتوب ته مې را ستون کړي ، افسانې راته ریښتیا کړي
ښاپیرۍ د اختر شپه ده ، زه د بر کلي ماشوم یم
مرګي ځو راته نیولی، خو ژوندی ددې په نوم یم
له بدرنګ جنګ نه مې ساتي ، ښکلي غرونه رانه تاو کړي
شین د شنو بنګړو له شرنګه ، ساز د سولي او نیاو کړي
خو چې وخت د ښکلي جنګ شي ،شنه بنګړي ایسته ګوزار کړي
د منصور سکنۍ خور شي، سپینې لیچې راته دار کړي
زه یې توري د غزل کړم ، د لونګو دا یې راکړي
خو چې وږی د مستۍ شم، د شنو بنګو دانې راکړي
ما د ډول په غږ کې نغاړي، ګړنګونو له مې یوسي
د نغمو مسته ځپه شي، غورځنګونو له مې یوسي
ښاپیرۍ له قافه راغله، زمونږ کلی ور معلوم دی
په لجرومه کې یې کښلي، په وریښمو زما نوم دی
په لمانځه چې ودریږم رکعتونه را نه هیر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ مې زړه ته راشي، جنتونه رانه هیر شي
ښاپیرۍ د ګلو ونه د غوټۍ نظر به راکړي
ښاپیرۍ سخي ملنګه، د خولګۍ نظر به راکړي
ښاپیرۍ د شعر الهام شي، کله کله ترې تم شي
د زمري غوندې یې خارم، ښاپیرۍ د هوسۍ رم شي
ښاپیرۍ کلي ته راغله، ښاپیرۍ به غره ته بوځم
ښاپیرۍ د مینې تنده ، ښاپیرۍ به زړه ته بوځم
د رحمت وربځې راغلې، پر ځنګل به باران وشي
ښاپیرۍ تر کوچو سپینه، تکه سپینه غوا به لوشي
ښاپیرۍ بیګاه ته راشه، اوس مې ښه کاروبار جوړ دی
په زرګرې شپې مې تاته ، نن له ستورو نه هار جوړ دی
ښاپیرۍ زما استاذه، پر غزلو یې لاس بر دی
راښودلې یې په خوب کې، د سندرو پیغمبر دی
ښاپیرۍ مې سپینه بازه، شین د زړه کوتر مې وخوري
په پنجو کې مې ور ټول کړي، په هنر هنر مې وخوري
ښاپیرۍ په سفر ځمه، د خبرو ثورې راکړه
خاماخا که شین طوطي شوم ، د شکرو ثورې راکړه
ښاپیرۍ مراقبه شوه، ښاپیرۍ خبرې پرېښوې
مروره رانه ګرځې، ترې نه مات مې یو بنګړی دی
ښاپیرۍ ته ملامت یم ، ترې شکولی مې ځونډی دی
کچ او کیچ یې وړم د لیچو ، شنه بنګړي به ورته راوړم
د لونګو دمریو ، ډک ځوندي به ورته راوړم
چې له ځان سره روان شم ، ښاپیرۍ را سره مله شي
د ستړیا متاع مې لوټ کړي ، مهربانه غوندې غله شي
که نړیۍ مې مخالفه، ښاپیرۍ مې په طرف ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې امامه د ګلونو ، او ړنو پرخو د صف ده
د اخلاص څپېړې ورکړم ، چې کوم دیو د وسواس راشي
زه چې دومره ریاضت کړم ، ښاپیرۍ به په لاس راشي
ښاپیرۍ رنګونه راکړه ، سرو غاټولو رانه غوښتي
ګلابونو او نرګسو ، آن چې ټولو رانه غوښتي
ښاپیرۍ په غنم لوکې ، زمونږ برکې ته راشي
د حجرو د جوماتونو ، د ګودر کلي ته راشي
ږلی بند له کلي تاو کړي ، شین قرآن په غیږ کې واخلي
زمونږ کلی به د امن ، او ایمان په غیږ کې واخلي
اوس به ول د څڼو راکړي ، لو کومه ملا ترمه
یو ګیډۍ قبوله شوې ، په آمین دعا ترمه
نور قلم به مې سور ګل شي ، په خوږ لاس کې مې کړلی
ښاپیرۍ په شین دسمال دې ، غوځ ورغوی را ترلی
که له تندې مرمه مرمه ، که ژوندون سراب شي

مرغلره خوله به راکړي ، ښاپیرۍ به شین دریاب شي

۱۲/۱۲/ ۱۹۹۸ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین همځولی ((دځنګل دلیک ځواب))

مینه مـــې ومنـــه په مینـــه مینـــه

ستـــا پـــر کرکنه پر مـــمـــانـــه سلام

ستا دنـــښـــتر پر زلفـــو زلفـــو سلام

ستا د څیـــړې پر پانه پانـــه ســـلام

چې ستـــا پـــر ســـر ده له کتـــاره وتـــې

پر هـــاغـــه ستړې ناسته زانـــه ســـلام

* * *

لیـــک دې څـــه ډیره موده مخکې راغی

هـــی هـــی چې زه دځواب تـــاب نـــه لرم

دخـــیال نـــیلـــې مې ګوډ په نیمـــه لارکې

مـــلـــونـــی یـــې پری پښه په رکاب نـــه لرم

دشـــعـــر پـــادشاه ته یې شاګرد دی یـــمه

بې لـــه تـــا شـــین دشعر کتـــاب نـــه لرم

* * *

داســـې خـــومـــه وایه چې هیر دې ډیر دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانه پادشاه مې ته یې پیر مې ته یې
په وینه هم زما په سترګو کې یې
د سهار خوب مې یې تعبیر مې ته یې
د زړه هنداره درپسې ګرځوم
د هغه ستر نقاش تصویر مې ته یې

* * *

ګرانه زه ډېر د مینې وږې یمه
لکه یتیم مې پر سر لاس تیروه
ما سره غرونه غرونه مینه کوه
زما پر زړه د هنر لاس تیروه
په تور کمر کې هم چې ښکلي ګورم
پرې ښه روښان د جوهر لاس تیروه

* * *

خالي لاسونه مې له ستورو ډک کړه
چې پرې لمنه د سپوږمې ونیسم
ستاونې د نګې دعاګانې زما
د ښکلا عرش ته به ځولې ونیسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ګیدړ خیال وختـــونه برند دي ولـې ؟
لنګه زمـری بـه تـر لکـــۍ ونیـــســم

* * *

ته دخـــدای شیـن باغ یې ښامارخونه یې
چـــې ګنـــې تا دلال ثـــنـــا ویلـــې
زرګـــونـــه کـالـه تـــا دحـــال پـــه ژبـه
دهـــغـه ستـر جمال ثـــنـــا ویـــلـــې
تـــا دبلا ل درنګ پـه تــوري تـــوري
دپـــربښـــتـــو دخـــال ثـــنـــا ویـــلـــې

* * *

ما بـــه سوما ګڼـې دخپـلـې غیـــرې
دهــرې شـــنـــې ونې پــه ســـردې قسم
شـــراب شـــراب به زما شعــر جـــوړوې
پر شـــرابـونو دکـــوثـــر دی قسم
لـــه درده ډکه مې غـــزل تـــوري لـره
پـــرشـــهیـد غـــابښ دپیغمبر دې قسم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې ماشـــــوم وم افسانې مې خوښې
چـــې ترابـــان بـــه ګـــل انـــدامه یو وړه
مـــــاوی چې ته به وې قـــاصد جوړشوی
تـــــابـــــه خـــبـــــره تـــر بهرامه یووړه
په دریم ګــــــام کې به شول ښکیل ترابان
کـــــه دا ولجـــه بـــه یې دوه ګامه یو وړه

* * *

ته خـــــو اوس هم له شنو خوبونو ډک یې
په خـــــوب کې ډیر زیـړي ګلان رالیــږه
دګلا بـــــونو په رنګونـو کـــې رنـــګ
هـــا ســـــور وزري بـلبـــلان رالـــیـــږه
یـــه د سنـــدرو مرستـــنـــد ویـه زمـــــا
دغـــزلـــونـــــو غـــزالان رالــــــیـــږه

* * *

لـــه مــــــانـــه ښکليو تنښتولی زړګـــی
څـــه چې راپـــــاتې وه سـندرو وخـــوړ
یوڅه شین رنګ شـــوتاته لیک پری لیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه هم داوښکو مرغلرو وخوړ

د سر ښیښه کې چې شو ګل د فکر

وینو ته ترږو په ډبرو وخوړ

* * *

یو څو خیالونه نوي لوزي لرم

ځان سو ځوم خو دغزل اور غواړم

منم هوسیو دې ګیلې راوړي

داګلالۍ قافیې په پور غواړم

دژوند دریاب لرم څه مړه خونه یم

دڅپو ژبه وایم شور غواړم

* * *

ان ترسهاره دې غم ویښ ساتي ما

شپه رونوم تاته شپیلۍ غوږوم

دناصر باغ دشهیدانو ترخنګ

دهدیرې شاته شپیلۍ غږوم

ستا د شهید شپونکي ویرنه وایم

د "پسرلي ماته شپیلۍ" غږوم*

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ستا درنـــو چـــیـنـــو دتـــنـــدې مینه
بـــــس د "درویش" په ترانو مـــاتـــوم*
"پیــکـــار" اشنا یې له سپین غره راوړي*
خـــمـــار دبنګ په پیمـــانـــو مـــاتـــوم
له ولولـــو ډکه هـوســی تــلوســه
د "غضنفر" پــــه افسانو مـــاتـــوم*

* * *

تــــه واچې ستا د سیلۍ شغ پــه کې دی
د "کلیـــــوال" مستــــې سندرې اورم*
د "شاســـعود" په پادشهۍ کې ګرځم*
نغمې د "مستــــــې قــلنـــدرې" اورم*
چا زهر هم دخندا جـــــام کـې راکـــړل
له چا ترخــې ترخـــې خـــبــرې اورم

* * *

په وینبه وینم لکه خـوب ښـــــا پیرۍ
پر مایــې زیـــری دغـــزل کـــــړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دچا اواز لـــــکـه دشـــاتـــــو خـــورږو
خدایـــــرږو په مـاخوبي څه چل کـړی دی
وی: ته خبرې کـــــوه چوپ یې ولـــــې ؟
کاروانه چیرې دې مـــــزل کـــــړی ده ؟

* * *

یوه شاعره هم په خوب کـــــې راځـــي*
سوریې کمیس وي دالوان اغـــــو ستـــی
شـــنـــه یې لستو نې لکه ستـــا بنفشـــې
اوسپـــــین پرتوګ یې وي دسان اغوستی
ته یې راشیـــــن په تورو سترګو کـې وې
موسکی نظر یـــــې وي ایمان اغوستـــی

* * *

کله چې وخـــانـدي ربښتـــیا وایـــمـــه
غونډیې غونـــــډۍ شي ارغـوان ګلـونه
روښـــــان تندی لـــري دلمـــر دذاتـــــه
شنې رزغـــــونې کاندي باران ګلـــونـــه
شرنګ دپایزیـــــب یې وي قدم په قـــدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپـــيېږي وروستــو وي روان ګلــونــه

* * *

خـــوږه خوږه دڅپــو ژبـــه وايـــي

په غـــورځنګو لــکه درياب روانـــه

لکه ټپـه پـــه ســاز کې تــاوه راتــاوه

ســـــره دډول او دريـــاب روانـــه

پـــر بـــــد رنــګيـو بـه يرغل راولي

لـــکه دښکلـــي انــقــلاب روانــه

* * *

رانــــه وي شمـع لګيـدلــې پــاتــې

په شومـــه دم کې شم له خوبه راويـــښ

دخوشحـــالي اوښکې مې سترګوکې وي

په ښکلي غـــم کې شم له خوبه راويـــښ

غزل غـــزل شمه نغـمه نغـمــه شـــم

ويـــده قلم کې شم له خـوبـه راويـــښ

* * *

شــــمعې ته ګوره خوپه سترګو کې مــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تللي خـــوب يو سترې سيورى ناست وي

شمع قـــلم شـــي او خبـــرې کـــوى

پر سريې شيـــــن د غزل تورى نـا ست وي

شمع نښتر شي ، شمـــــع و غـــځيـــږي

پرې سور وزرى غـوندې ستورى ناست وي

* * *

را نژدې زړه ته تر ليـــــلا نـــه ډيـــريـــې

دا لرى نه ده چــې مجـــــنون دى نه شــم

خــــــداى مې دې ګل ستـــا دلمنې لرې

دچا په ســــــترګو کې زرغون دې نه شـم

چې مې له څانـــــګې زر شهبازه جوړ شي

شم دې ادا نه چې ســـــــتا زيتون دې نه شم

* * *

زه به په کـــلـــي کې کـو کـــنـــا ر و کـرم

چې ستا مـــــچۍ را شـــي ګلونه يو سي

او که پر کـــــلـي ږلــــــــۍ وو ريـــــد ه

نو هسې نه چې تـــــش څانګو نه يـــو ســي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مهربان دیگونـــدې شات شي آشنا

زمـــاله غزل نه دې لفظونه یـــوســـي

* * *

چـــې ستا له غیږې یې گـــلونـــه راوړل

مـــینـــه د هغې څانـــگې اوروه کنـــه؟

هسې پـــه خپلـــوکې خبـــره کـــوو

سپینه خولگـــۍ مې باندې پور وه کنه؟

ته په ایمان،د شپـــونکې ورور شپیلۍ یې

دا سرافیل د شپیلـــۍ ځورو ه کنـــه؟

* * *

رانـــه خـــبره اخـــوا دې خواشي لـــږ

گرانه چې تـــیـــرې خاطرې دې گورم

زه چې مرغان اورم چـــې ونـــې ویـــنم

ترپانـــوډیرې خـــاطـــرې دې گـــورم

هیر به مې ډیـــروي دومره ډیرهم نه دي

رایادې ، هـــیرې خـاطـرې دې گـــورم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیښور ګرمې به سوی وومه
خوترنم دې دباران را په یاد
دومره ښاغلې دبیلتون هم نه وم
تاکړی په سترګو کې یاران راپه یاد
ډوب لا په وچو کتابو کې نه یم
اوښکې لا پیژنم ګریوان را په یاد

* * *

بیا پسرلی درغځوي لاسونه
بیا دپښو ییلو بنفشو موسم دی
ډک دشبنم کنډول پرسر دغاټول
توره بلبله دنشو موسم دی
برګې رمې کوي تکمیل دښکلا
وچې شپیلۍ دشنو ورشو موسم دې

* * *

غواړمه دوې لسیزې شاته لاړ شم
ستا دزلمي غرځه کیسه راواخلم
پری کروندی دزړونو کرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لپو لپو تـــلوســه راواخلم
داغ دبـاروتـو شته د ذوق پـرلـــمن
اوس به د مښکو ګـلـکاسـه راواخـلـم

* * *

ها تـــور کمر پرسر یې سپینه سپوږمۍ
لکه ډولـــۍ چې پر تـور اس تـیروي
دي په رګ رګ کـې یښسپین توري راشنه
هــره شپه کومې تـه الماس تـیروي
ته وا چې سـر یې پـر اسمان لګیږي
د سحر لمر یې پـر سر لاس تیـروي

* * *

همـاغه دی ! هغه غرڅه اوس هم وینم
دهاغـه تـور کمـر پـر سرولاړ دی
ښکر د الماسو یـې سپوږمۍ تـه رسي
ستـرګو کې ستوري لـکه لمر ولاړ دی
دیوه پردي یر غل خرپی یې واوریـد
څک څک ،غوږ غوږ، خنجرخنجر ولاړ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

غرځه نــــشه ،غرڅـه دمـيو ډكــــې
څو تنكۍ ځــــانګې د سوما خــوړلــې
غرځه د شنه ځنګلـــــه مـجنـون وګـنړئ
غرځه دی «ځنې دليـــــلا» خــوړلي*
ځـــنګه غلام شي په ګل ځانګو كې يې
قلمي ګـــوتـــې دبـــادشا خــوړلې

* * *

غــــرځه پريږده په جنوبي ځنكل كــې
د شـــــمال خواته د شمال ســـره ځـــم
دبرګ وزرو الــــو تكــو پـــــر ســر
لـــــه يوه زرين مارغه دخيال سره ځـــم
دلــــمر په رنګ ، رنګ سره دانه دبـاران
خورم پــــه ټالۍ كې زرغون ټال ســره ځم

* * *

لــه سپـــين سالنګ نه يې لمر ټول ونيو
لــه روس نــــه دومره الو تكې راغلــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــوچ پــکې نشـــــته خوله اور نه ډکــې

ګــورئ داو سپنېـــــغړکې راغــلـــې

دمـــه يې وکـــــړه دبا ګرام پــــــر ډګــر

داپـــه لټـــون دکومې ورکـې راغـلـه ؟ !

* * *

يــو ځــو شيـــن سترګو نا اشنـا وګړو

پـه برګ وزرو کې بـنـزيـن واچـــول

پــر ځـــای دزړونو يې پـه لاس دشيطان

سيـنو کې تـــور کانې دکين واچــول

داور بـمونـــه يې دلـــپـــو لاسو

پر دعـا ګانـــو پـــــر اميـن واچول

* * *

دا بـــرګ وزرې پـــه دوره راوتــــې

زمـــورږ دکلي پر سـر اور تــويـــوي

دا ظـــالمان پر ځيکر ولي زلــــميـان

له ځـــوان زړونـــو نــه يې زور تويـــوي

پر سپينو ليــچو يې ســـرپـــه ونـه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تریــــنه د شنو بنــــګړیو شور تــو یــوي

* * *

راغـــلې دوړو شاهـــــینـانو پــــه شان
سپینــو کوترو نه یـــې بــــام اخـستی
په مــازدیګر کې یې چـــــړې دي ښـخې
زمــوږ له کلي یې ماښــــام اخـستـــی
بــس په زخمونو یې نما نځلـــــي یومونږ
رانــه یې ګــــرد ســره آرام اخیـــستې

* * *

هـغـــه ده درومي د ځنــګل پــــــر لــور
چې ځـــــوان غرڅه رانه عدم ته یو ســـي
کبـــــاب یې وخوري له شــرابــو ســره
ښکر دالـــــما سو یې موزیم ته یـــوســي
له مســـــتو سترګو نه یې رنګ دغورځنګ
د مرګ دتـــــوري شپې تورتم ته یـــوســي

* * *

غــــــرڅه سری سترګې پـــاریــــدلی ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر پښــــوزنځير د «ليلا خنې» را تاو*

هلته ملا مـــاتې سوما هـــم ويــنمـه

تر مــــلايې سرى دوريښم كـنـې راتـاو

دماتې ځـــانګې لاس يې غاړه كې پـروت

ترى سورځــنـډى سپينې مشكونې راتـاو

* * *

دبــــرګ وزرو الــــو تـكـــو وزر

دشنو نښــــترو پر ســــرونــو لګـي

يو سيل د سرې اوسپــنـــې غشي راځـي

دتور كـــمر په تـټــرونــو لــــګـي

آه دغرځه دپــښـتـې خرپ مې واوريـــد

بـلــې لمبې يې په ښـكرونــــو لـګي

* * *

غـــرځه له ډيره درده كــړيــكه وكــړه

درزونـــه وكـــــړل دكمر ډبـــرو

دځوان غرځـــه كړيكو ته ټينګې نه شوې

مـــنـډه اخيستې ده لــــښـــكر ډبـرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژور ګــــــــړنګ لــه ازانــګو نه ډک دی

راپنـــځولـــــی دی مـــحشـــــر ډ بـــرو

* * *

غــــــرڅه دمستې ځوانۍ درد اخیستـــی

کله په پـــښــــو کله په ســـر ګـــــډیــږي

په ګډیدونکي نـــظـــر هر څـــــه ګـوري

ونې ګـــډیــــږي او کــــــمر ګــډیــږي

پر سر یې بیـــــا دبــــلا سیــــوری راغـــی

چــــې یــې داو سپنــــې وزر ګـــډیږي

* * *

شــــــو نابـــره بـــرګ وزرو تــه ځــیــر

داله‌آســــــمان څنګه پړانګان وریږي؟ !

پری زنځیرونـــــــه راشیوه شین ستـرګــې

ته‌وا کــړې کـــــــــړې مـــاران وریــږي

خدایه ! ورولیږه لـــه غـــیـــبـــه درمــــان

جهان دردونه یــې پـــر ځــان وریـــــږ ي

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شنــه ځـــنګله په هغه لـرې خـــو کـــې
ماته دبر کـــلـي شپـــونکـــې ښـــکاري
ټوپـــــک په ننبه او دپړانګ په څـــوکې
داسې پـــــه بريدلکه زمـــرى ښـــکاري
ګوره شين ســـــتر ګونه به ښکار خطا کړي
زړه دتور سترګي کـــــې غورځى ښـــکاري

* * *

هـــــه هــه غورځي له ډيـــره درده کـــوي
له ملـــخـــي ټوپــک يـــې اور وريــــږي
ها سپين زنـــــځير په سرو ګولـيو ولـــي
پر هغو شنو ستـــــرګو هم تور وريـــــږي
په ترپ داو سپنې پړانـــــګان تښتـــــي
او پر زخمي غرڅه ټـــکــــور وريـــږي

* * *

غـــــر څه پر کاڼو باندې خـولـه ښخه کړه
په مـــــو ملايي پسې کمر څـــيــــر وي
غـــــر څه د ځـــوان ولي اروا وبــــــولئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښکر د تور کمر تېر ځیر وي
ته وا ، علي په ځلیدونکي توره
دیوه تور کافر ځیګر ځیروي

* * *

له تور کمر نه شنه لښتي روان شول
دروميي د کلي تر ګو دره رسي
په دی اوبو کې ملایي ده ګډه
دژوبلو ژړنو تر پر هره رسي
تکور تکور ژړي پيا توري په لاس
ځي د جنګونو تر ډګره رسي

* * *

د شعر با دشا ه ستا حماسي افسانې
تر حقیقت نه هم ځلانده وینم
تر شعر نه شنې ونې دې بُوری مه شه
دزړه دعا په وينو تانده وينم
تل دې سپوږمۍ ستا د ښترو پرسر
دنور په تار کې اویزانده وينم

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تـــــورو لـــــړو پـــــه خلوت کې غلی
په شـنه چـــمن کې لکه پـــیر ناست یې
یـــــار ! د سهـــار د خـوب کاروان یې زما
د یـــوه رنـــــګین غـوندې تعبیر ناست یې
زر ښـــا پـیرۍ مــــې د زړه تخت ګرځوي
پکې بــاد شـــاه پکې وزیـــــر ناست یې

* * *

ته د شعرونو شین هـــمـځولی زمـــــا
د ســـور وزرو بلـــبــــلانو کتــــاب
ستاله ګلونـــو نـــه مې رنـــــګ راوړی
وربمې تری خیــــــژي ستا دلیک دځواب
لادې بل باب تــــه رسیـــــــدلې نه دی
کاروان طا لب طالــــــب دمینــې دباب

په ښـه شوي:

دښایسته غزل بون محد صدیق پسرلی دغزلونه مجموعه ماته شپیلی. پیاوړی شاعر درویش درانې ، زلمې نازک خیال شار عبد الله پیکار ، پیاوړی کیسه لیکونکې اسد الله غضنفر ، دمستو شعرونو شاعر کلیوال ختک ، ددری ګوتیزې دایرې شاعر شاه سعود ، یوه افغانه سندر ماره چې خوراواز یې افغانستان رایادوي ، زما ایډیال شاعره چې په انساني ځیرو کی مې نه ده لیدلې ، چې دبوی ښکلې اروایې زما دتصویر په ورکه جزیره کې اوسیږي چې حضور یې وخت په وخت په شعرونو کې احسا سوم دلیلا څښې زمونږ په غرونو او ځنګلونو کې یو ډول ځنځیري وانبه دي چی اوبدل شوو کو ځیو ته ورته دي.

د ښاپیرۍ ورغوی　　　　پیر محمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونیه سندر ماره

که دګلو ځانګه ځانګه ، پاڼه پاڼه

په روپۍ روپۍ خرڅیږي

چې روپۍ درسره نه وي

ته به څه کړې ته به څه کړې ؟؟

که بازار کې دمرغیو پیټی خرڅیږي

که له غمه وي خوب وړی

لکه سیند چې یو سي مړی

د سهار لمونځ دی قضاوي

په پنجره در ننوتې

د ځنګله توره بلبله

په مېښو که کې سندره

په وزرو کې یې ستوري

او په ستورو کې یې پټه

له سپوږمۍ درته رڼا وي

په منګول کې یې راوړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تنکې ګل د سوما وي

او د غرونو پر سرونو

زیړی لمر وي ځرک وهلی

که له ګل نه ،له غوټې نه ، له ګل پاڼو

لپه نه شي ډکولې

چې یې وشیندي د ښکلیو پر سرونو

د ښاغلیو پر سرونو

او د ډنګ د نګو ځلیو پر سرونو

داسې وکړه چې داغوړ دې را نژدې کړه

لیونی یمه له راز دې خبرومه

د ښاغلیو له انداز دې خبرومه

یوه ښکار ته لکه باز دې خبرومه

که ګلان غواړې د غرونو او د ګټو پرسرونو

ځپلې وباسه په یبلو پښو روان شه

داغزیو ، د سکروټو پر سونو

دُعا تویه کړه له لپې

لپه ډکه وړه له ناره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهه لاره ، وهه لاره

څو د مينې ترتم ځايه ورسيږې

د ښکلا تر لو يه خدايه ورسيږې

ها غه پورې خلک وپيژنه دوی دي

چې مې سترګو کې د يار کري ګلونه

او به خور ته يې له مونږ نه اوښکې غواړي

د سرو وينو د پرهار کري ګلونه

ورته ګوره د اغزو په څير ولاړ دي

دوه دري نه دي ترزرګونو ډير ولاړ دي

ډکه لپه د سکروټو

کړه په پښو کې ورګوزاره

له نرګسه تر ګلابه

د بلبلو تر چغاره

يوه شنه لاره پيدا کړه

ليونيه سند رماره

پېښور 1999 / 10/12

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

دنګیدلې یوه تیره ده له پانه
ده څرګنده ګړندۍ لکه بیانه *
یوه غشي په کمان کې ځان راښکلې
په هوا کې په مستۍ ځي یوه زانه
د سپوږمۍ نغمه په خوله توره بلبله
په مښوکه کې یې تکه سره ګلپانه
کومې نجلې په کې تال دی اچولی
پر بیا لې باندې ولاړه ده بیکیانه
په اوبو کې منتشر دي دوه تصویره
یوه تا بلو ترې نه نه جوړ کړه ناجانه
انځور ګردي انځورونه پنځولي
پرخه پرخه دژوندون پر هره پانه

* دبیانې اوروانې تیرې تشبیه د یوه عربي شعر تر اغېزلاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شغ

شغ شـو راغـلـې شغ شـو لاړې
پـــولادي بـــرګـــې کـــوتـــرې
نـــه يـــې زده غـــومبـــر دمـــيـــنې
نـــه يـــــې رپ وهـــــــې وزرې

***

پـــرې اوښـــانـــو مهـــــارونـــــه
تـــــر هـــا پـــورې رغـــزي تللي
داوښبـــه پـــه پښـــو کـــې بيـــا دي
دګـــورګـــرو اغـــزي تـــلـــلـــي

***

بيا بـــرګـې پـــه هـــوا ګـــرځـــــي
تـــــو غنـــــدي ولــــي راولــــي
داچــــې پـــاس پکـــې سپــــاره دي
تـــر شيطـــان دي هــــم نـــاولـــي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـــورکـــــې اوښ وهـــې ترپـکې
پـــه لمــبـــو یـــې پـــــټوري دی
یــو څــو ګــزه تـــرې نـــه اخـــوا
غـــــو رځـــیـــــدلـــی کـپـــری دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدرګه

ته دستورو شاته پټه
له سپوږمۍ نه ډیره لرې
د سحر تورو بلبلو
به راوړې درنه سندرې

***

لکه لمر په غر غره وې
ما زدیګر کې مې موندلې
هلالي اوږې په غاړه
په اختر کې مې موندلې

***

له غره کلي ته راغلې
په ګودر کې په خندا شوې
پرک دنیا دې کړه روښانه
لکه سره سپینه رڼا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کړي دنيا راسره رخه
چې ته ماته وې راغلې
چاته مه وايه حالونه
چوپ چوپ غلې غلې

***

تا چې ماله راوړې
ځوندوره آئينه وه
ستا په مخ راته هر کانې
او ډبره آئينه وه

***

تا يې کړې بدرګه ده
چې مې اوښکې د ګريوان دي
تا له ما سره ژړلي
ټول د کلي شهيدان دي بدرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګل په سيپارو کې

سيـــپـــارو کـــې دګل ،بــلـبــلان بلـــبــلان
وايـــــــي وي دې ودان ، داوطـــن دافـــغـــان

چاته ټيت مه شه ټيټ ، ددې غرونو غرور
دګلونو غونډې، سکه خويندې دطـــور

خدايه ته يې شه مل، په پاک روی دحضور
ډير ښاغلي لرو ، مريـــدان دمنصـــور

داســــرتـــيـــري دعشـــق ، پتنـــګان دايـــمان
دارتـــه ځي په زار زار، يا قـــربان يـــاقربـــان

شپې شوې ډيرې اوږدې، ورک سبا راولئ
بار دنـــور قـــافلې ، درنـــا راولـــئ

ديتـــيم پر خولګۍ ، بيا موسکا راولئ
مهــــا جرې مرغۍ ، بيرته بيا راولـــئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین بڼکـــي طـــو طیـان، سپیـــن وزري مارغان
تور لوګي چې د جنـــګ، کـړي جـــارو پـــه یـــو آن
خدای به بیا کړي راشنه ،تور وشپو کې سپوږمۍ
په ګډا به راځي ، په ځپو کې سپوږمۍ
لپې لپې به څکو ،په اوبو کې سپوږمۍ
زرغونه به موشي ، په رګو کې سپوږمۍ
د وطن مور مو وړي ، پاس په ســـر شیـــن قـــرآن
مخ پـــه لمـــر یـــو روان، مـــوږ د ستـــورو کاروان

□ / ۹ / ۱۹۹۹ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیل

ګل و رانه ګل و، خو دا ګل کله د باغ و
پر مخې مې وار وه د تیلو ډک څراغ و
ډېره غریبي وه زما زړه پسې داغ داغ و
شپې د غم اغوستی هغه تور لباس د زاغ و
شین شال دې پر سرو آسماني رڼا دې راوړه
سرې جامې په غاړه الواني رڼا دې راوړه
نیمه شپه را پاڅیدم عجبه ننداره وه
لوڅه وه سپوږمۍ په شنو اوبو کې را ښکاره وه
لاړمه ځنګل ته د بلبل سوې ناره وه
نوې یې راخستې د سندرو سیپاره وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـر دې نه شــو ډک مــې ځنـــګانـــه تـــه وو دروړی

مات لاس دژوندون مــې ګریـــوانـــه تـــه وو دروړی

ماتــه و په غیږ کې عجب جهـــان راغلـــی

کشف و راته شوی لکه ورک جانان راغلــی

« تا » یې وکړه زړه ته و ماشوم ایمان راغلی

ژبه مې خوږه وه پرې شیرین بین راغلـــی

تـــه پـــه ځپــو راغــلـــی پــه سندرو کې دې ډوب کـــړم

سرو سپینـــو مهیــنــو مــر غــلــرو کــې دې ډوب کـــړم

پیـــر مې یې پاچا مې یې لا سونه به دې ښکل کړم

ګام په ګام دسترګو برګ اســون به دې ښـــکل کړم

اوښکې به دې ښکل کړم ، الما سونه به دې ښکل کړم

راوړه دنــرګســـو ګیلا ســـونه به دې ښـــکل کړم

داســـې مـــې خمـــار کـــړه چـــې سرخیــــل شـــم دمستـــانـــو

پـــانـــې پـــانـــې ګـــل شمـــه امیـــل شـــم دمستـــانـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سین ته دې ګوزار کړم که ویالې ته دې ګوزار کړم

ګـــوره مې چې ځان څنګه له ترږې ګل نه زار کړم

مینـــه مینه مینه یم د ښکلي یـــار دې یـــار کړم

تار دې په تسبو کـــې کړمه تار دې دستار کړم

کلـــه الا هـــو وایـــمـــه کلـــه زمـــزمـــې بـــه

کلـــه بـــه تسبـــې اړوم کلـــه هـــم نغمـــې بـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاواکه رڼا يي

ګوره ! راروان دی راغی ځغلنده مشال دی
ستوری ، ته واغشی سور په وینو دغزال دی
شپه ده نیمه شپه ده ، دښامار په خوله کې لال دی
پړک وهي دیار په سینه تنده شینکي خال دی
شنې لمبې له جام خیژي کاواکه رڼا يي ده
ریږد مه له ډاره خطرناکه رڼا يي ده
ستورو راپه ګوته کړې مستورې بلګانې
تورې تورې ونې لکه تورې بلاګانې
شاته يې ولاړې نورې نورې بلاګانې
راغلې راپسې ادکې مورې بلاګانې
هاغه ده سپوږمۍ رانه په منډه شوه روانه
سر به بیا راوباسي دوریځو له ګریوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټپ شي ټپ شي ټکی ټکی پر خه پر ګلپاڼو
کله کله سوې قلقله راشي د زاڼو
باد هم یاغي آس دی خرپ یې وایستو د کاڼو
کله په دره کې ششنی وکاندي د بیاڼو
شغ شو ، شو پرک مې د ښو په خواکې تیر شو
نوی مې نظر شو هغه زوړ نظر مې هیر شو
څه ګورم ، د ګل پښو ته پرته رامه نجلۍ وه
سپینه را پریوتې له شینکي بامه نجلۍ وه
دا بې شرمه لو څه ښه پوره خامه نجلۍ وه
خټ خټ به خندا وه مسته بې جامه نجلۍ وه
ورغلم نجلۍ نا ، درڼو اوبو چینه وه
ومې ځښله یخه لکه زر ځله کینه وه
بره له ابشارهرا روانې دي سندرې
ښکته په ګډا دي ورته لمنځي اونښترې
ویښې دي غوړ غوړ دي او غړ نه کوي ډبرې
جوړ غمي د پرخو دي د شپې توري زرګرې
شپه ګوره شاعره شهکاري کوي لګیاده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـــن خـــو دې ليـدلې پـــه رڼو سترګو رويا ده

لېږې لېږې وينـــې تويـــږې ټـکـــي ټکـــي پـــې دي

پړانګ ته ګوره پښو لاندې يې سرې د ګل غوټۍ دي

واوره په ځنګل کې د کـــبلو ســـوې سلګـــۍ دي

ښخ په هاغه پرښه کې ښـــکرونـــه د هـــوســـۍ دي

وګـــوره جـــلال تـــه د جـــمـــال پـــه وينـــو پايـــي

دلتـــه هـــرزوال بـــس د کمـــال پـــه وينـــو پايـــي

۲ / ۷ / ۲۰۰۰ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اروانښاد اسحاق ننګیال په یاد کې

غزل

یو شرنګ شو چې د شنو ما تو بنګړیو ســــــره ولاړ
یو وورور مــې و مــیــن شــو ښـا پیـریو سره ولاړه
یو ځـوان غم یې راپرېښود چې سپین ږیری به مې کړي
ما شوم شو او د ستورو د ګــوډیــو ســره ولاړ
سهار زموږ بهیر ته و راغــلـی یــک تــنـهـا
ماښام له ډېرو ډېرو ډیوه ګـیـو ســــره ولاړل
زیړ ګل و د ګلابو ، په سره اورکــې و راشــیــن
باران ته تـــږی تـــږی وُ ږلــیـو ســره ولاړ
زرین کبان یې ونیول د مینې په چـــنـــګـــک
ساقي شو د شـــرابـــو لــه کشتیو سره ولاړ
رباب وً د چندنو مست په مستو تـــپـو مســـت
شرنګا یې شوه راپاتې له ځــونــډیو ســره ولاړ
سوما زموږ د غره و خــو ډیـــر ژر دابـــدیــت

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چتو چتو پېغلو جينکـــــيـــو ســـــــره ولاړ

فقير و خو چې رام يې کړ سپين آس د بادشـــــاهـــۍ

د شعر داوو خويندو شهزادګيـــــو ســـــره ولاړ

يو شين زرغون طوطي و خو حيران يـــــمه پـــــه دې

په سبل کې د جنـــت له توتکـــــيـــو ســـــره ولاړ

مړه شوي ګړنګونه يـــــې ژونـــــدي پـــــه ازانګو

شپونکی آشنا مې ورک شو ل شپېلـــــيو ســـره ولاړ

کاروان د سرو غاټولو يې وځان پـــــسې راتـــــول

ننګيال په بدرګه کې له غـــتـــيـــو ســـــره ولاړ

۱۹۹۹۸/۵/۷/ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لته د یاقوتو چینه

دلته په دي خاوروکي دستورو ډک أسمان ویده

دلته مو (ساهو) جانان دي دلته مو)) امان)) ویده

مونږ د ب تصویره یو ،بي لمرد یو

دلته دهندارو غوندي ځلنده انسان ویده

مروله تندي مرو ،سترګي پرکوم ښکلي خوږي کاندو

دلته د ((یاقوتو چینه)) لال دبدخشان ویده

دلته دوطن دغرونو شین طوطي دمه کوي

دلته دچندنوونه دلته ارغوان ویده

اوښکي د لیلا یې دسندرو توري توري دي

دلته مینه مینه د مجنون ځیري ګریوان ویده

دلته به په زړه ګورئ دانوري سترګي کارنه کا

دلته درمزونو درازونو یو جهان ویده

ښکاري مرور دی هغه ورور هغه شاعر زما

دلته دوطن د((پسرلي ((ښکلي ارمان ویده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډک زمونږ دزړونه دي تشيږي نه رودونه دي

دلته ټپه ټپه ده غزل ويده رمان ويده

پام کوه سلام کوه نيسمه چې ګستاخ نه شي

دلته يو عيار ويده يو ځوان مرد ميدان ويده

ده هم پنجه نرمه کړه دوخت له بل مغل سره

دلته يو سر تيرى سپاهي دخوشال خان ويده

سترې سترې راغي درحمان غيږ کې يې سر کيښود

دلته دکندز دسرو غا ټول بيابان ويده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروانباد حاجي صيب دولت زي ته !

مضطرب يو نن سکون له مونږ نه ورک دی

يو شيرين سړی پرون له مونږ نه ورک دی

چې پرې ستړيو لارويو به سـر کيښـود

د بهير هغـه څنګون له مونـږ نه ورک دی

هر يو توری يې تراوښکو نـه هـم روڼ و

د خوږې مينې مضمون له مونږ نه ورک دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیګاه لیدلې خوب و

ما بیګا لیدلې خوب و

چې شپه را شي او بیګاه شي

بیلتون برید راباندې وکړي

او له غیږ مې یار یو سي

مرغلرې تار په تار شي

له امیل نه مې تار یو سي

***

ما بیګاه لیدلې خوب و

څوک له مانه قمار یو سي

غلچکې په منډه منډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سور ځنډې له ستاريو سي

په ورغوي کې مې لال وي

رانه دا هم ښاماريو سي

***

ما بيګاه ليدلې خوب و

چې سيلاب راشي ښاريو سي

دګودر له جينکو نه

دمنګيو کتاريو سي

شين لوګې له کلي خيژي

اور په غيږ کې چناريو سي

***

زه سهار له خوبه ويښ يم

چې خوب راشي دلداريو سي

دبهير له ځونې غيږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو سپين ږيرې سردار يو سي

دى دژوند له مرغلرو

دمرګ پيغلې ته هار يوسي

***

لمدې سترګې زړه داغلى

نن سهار له خوبه ويښيم

ته وا ، ښه ږلى وهلى

لاله زار له خوبه ويښ يم

11 / 4 /   2000

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

غم دې زما په اوښکو څکه وکړه

پر دې ایمان لرمه

نمک حرامه نه دی

کله يې هم چې لاس ور ورسیږي

ستا د خندا ګلاب ته

له ما يې نه دریغوي رابه يې وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوعا

زه چې سره ګلاب ته ګورم

دزړه تنده مې شي ماته

بې اختیاره دوعا وکړم

کله ګل ته کله تاته.

خدای دې ډېر لري ګلونه

خدای دې نه کړي چې راشنه شي

ستا په سترګو کې ګلونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

امتزاج

څه ګلاب ګلاب ملګري دې راکړي

زما زړه په ګلابونو کې نغښتې

بلبلک دی بلبلک دی

پرې باران د ګلابي نغمو را وُري

زه به ولې ګیله من یم

که یو څوک دې هم راکړي

د ښمنان لکه اغزي دي

څه دنیا خونه ورانیږي

که همدا په ګلابونو

کې نغښتې بلبلک دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغزو په لښته ووهي او شغ شي

سور په وينو اواز وکړي

د دردونو په وزرونو پرواز وکړي

پاڼې پاڼې ګلابونه ترې خواره شي

او رنځې رنځې او به يې په سر واخلي

ما خوږې خوږې نغمې له تانه غوښتې

ما په وينو سرې نغمې له تانه غوښتې

تا هم راکړې زما ربه !

د ګلاب او داغزي له امتزاجه

د دښمن او د دوستانو له مزاجه

ستا د دومره ستر احسان ډيره مننه

۲۱/۸/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل او بنیادم

دګل خوراک خاورې، ایرې او سره

لړې رڼې او ډیرې خړې اوبه

بیا هم سپیڅلې دی، ښایسته دی، له ورېمو ډک دی

سترګې اوزړونه پرې خوارېه شي له رنګونو ډک دی

خو ، بنیادم چې پرېښتو ورته تندی ایښی دی

ګل ته ورګوري او تر اوښکو نه رڼې اوبه څښي

له تکو سرو منهو نه خرپ وباسي

حیران په دې یم ، دا بدرنګ ولې شي

۲۰۰۰/۸/ ۲۲ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پښې یېلې وهم منډې پروت مې غاړه کې پټکی دی
ځاروان مې نارې ناورې ځې کاروان یې ګړندی دی

منګول یې پر لمن کېږدو جوړه زه او جانان مې
تر منځه مو یو خدای دی دې خوازه یم اخوا دی دی

ګلونو مې پر سترګو دیر غل ترلې نیت دی
ما خپل دزړه په وینو لمبولی پسرلی دی

د پټ ضمیر په باغ کې مې ستا مخ ته مخامخ یم
چې ستا دمخ په مخ راته هنداره هرکو دی

رباب یې کړه مطربه چې په ترنګ یې ستورې ګډ شې
دا ژوند مې دغمونو لمر وهلې وچ لرګې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

له زړه نه او ښکو ورشئ له ښکاري ښه خطـــا کـــړئ

لینده په لاس را کاږي د کبلي په خوله کـــې تـــی دی

چې هر یو کلیوال یـــې پســـې غشـــي دي راخیستـــي

شاعر یې غرڅنې دی که غـــزل یې غر ځـــنـــې دی؟؟

بس ستا د ښنګړو شرنګ بانـــدې کوي تول د سندرو

په خدا که بـــه کاروان دې پوی په سُر دی یا په لی دی

نریزې تنې داوم ژور دغره لوړه څوکه

۱۷ سنبله ۱۳۷۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د شپې چو پټیا دیوالي ګړی ټک ټک ماتــوي
او که زړګــر غمــې د عمــر په څټــک ماتوي

ستــا پــر تنکیو پښو مین دی ته خبر هم نه یې
چــې په تنــا کو لا ســو کاڼي د سرک ماتــوي

ښایي د ښکلیو تور بانه دي له الماســو راشنــه
سپینې هنداري چې د زړونو په سترګک ماتوي

داسې سیلۍ له ستوني ونیسئ چې ګام وانخلي
څلور ګلونه چې په هر یــوه څپــک ماتـــوي

مسته غزاله د غزل ، د بــیــا بــان کاروانـــه
کړه را پیــدا چــې د نقــاد زمری د شک ماتــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي لکه ســـور دوینـــو خـــال څـــاڅـــي

له ســوري لاس نـــه مـــې د سپینې سولې سوال څاڅي

خـــدایـه دا بیـــا یـــې ده د کوم ستوري مرۍ پرې کړې ؟ !

چې یو شفق وینې لـــه ټُـــورې د هـــلال څـــا څـــي

ها غلته لرې د ننبتر پـــه تـــن کـــې غـــشی ښـــخ دی

ها غلته لرې تـــو دې وینـــې لـــــه غـــزال څـــاڅـــي

نن یې دي پاکې د نرګس ډکـــې یتیمـــې لـــیمـــې

شبنم دا و ښکو له لستـــوڼـــي د شـــمـــال څـــاڅـــي

د خور اشنا او ښکې مې ښکل کړې هک پک پاتې شومه

تروه سرکه څنګه د شـــاتـــو لـــه دیـــوال څـــاڅـــي ؟ !

د نرې تـــار په صـــراط ورمـــه ګنهکارې نـــغـــمـــې

پـــه هـــر قدم کې رانه سُر تـــوئیـــږي تال څـــاڅـــي

خاورین جهان کړ راته چا رنـــګین ښـــکـــې طاووس ؟

څوک مې په سترګو کې کاروانه زرغون تال څـــا څـــي ؟

پیښور ۱۹۹۵/۱۱/۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نـــه رانــــه ازر خو شحـــاله نـــه زوی دازردی
نه مې بت جوړ کړی نه مې غوځ دبـــت وزر دی

خوب مې تښتيدلې که په لاس درغی رايـې وړه
ماته چا ويل چې پر خوبـونـــو دې لاس بـــر دی

ځم چې له لفظـــو نو نه دشا تو مچۍ جوړې کړم
چـــا وې ژړيدلې دلته ګل د پـــيغـــمبــــر دی

بس دزړه په مراندو څو ملا ماتي لغات وتـــړم
ګرانه ! شاعري څه ده ؟ اسان غو ندې هنـــر دی

لپه لاس مې ونيـــول ســـاقي کرم به ډير کوی
تـــاتــــه دې دعا شي خو همدا زمـا ساغر دی

ګوره چې کاروان دبلـــبلانـــو درتـــه راولـــي
راغی له ځنګل نه ، دګلـــونـــو جـادو ګر دی

۱۳ / ۶ / ۱۹۹۹ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټول مرور دي نوم د کوم يوه په جـــام وليکم؟
په دروازه چـــاتـــه سلام وليکم؟ د ميخانې

پرځای د باز بڼکه به قلم کـــړمه د غشـــي
به کوتـــرو تـه د بام وليکم مضمون د مينې

ګلاب خـــو ستا د سترګو په خاطر زړه ماتوم د
نـرګس ورته امام وليکم صف شي چې ګلان دې

راکړی قـــلم ډاډ د غشي جـوړېدلـو دا چې
ګل اندام وليکم په وينو بـــه داستـان د ديو د

ټک لکه لړم راکوي زړه ته څوک خو شته چې يو
ورو -ورو په آرام وليکم د زهرو ذکر به يـــې

" کاروانه " ! نه يې مني خو به خامخا وي پکې
که د غزل هره مـــــــصره لکه خيام وليکم

پېښور ۱۹۹۹ / ۶ / ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمولـــي رانه دتـــاندو غـــزلـــونـــو کتابونـــه

بادونه بې ســـواده دګلـــونـــو کتـــا بـــونـــه

سپوږمۍ زموږ دکلي درنـــو ستـــورو استـــاذه

اوبو غوندې روان وايي دغرونـــو کتـــابـــونـــه

ستا سترګې شاګرداني له تنـــبلو نـــه تنبـــلـــې

لوستـــی نه شـــي دسوو لـــوو زړونو کتابـونه

چې ستا وروزو ښو ته مخامخ شو ترينه هير شول

په ياد يې وو دغشو کمانـــونـــو کتـــابـــونـــه

يو څوک لکه چينجې دربا بې څانګو رګ رګ کـــې

يو څوک رانه سيزي دچنـــارونـــو کتـــابـــونـــه

يو څه الفبا خو يـــې ظا لمـــې زمـــزمـــه کـــړه

چې نغاړي پـــه مـــو ســـکا کې درازونو کتا بونه

غـــزلې دزلمو بـــه څنـــګه وکـــړي غـــزونـــې؟!

کاروانـــه چـــې خپـــاره نـــه شـــي دنجونو کتابونه

پيښور ۱۵ / ۶ / ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د تورو سترګو څنګ ته را لويـــدلـی
لپې لپې د لفظو نـــو مــــې تـــرې ډکـــې
د شپيلۍ غږ و ګـــړنـــګ ته را لويــــدلی
د تندي خال مې پــــه ژبه ترينه وا خيـــست
بختو ر مې د زړه زنګ تـــه را لـــويـــدلی
سره لمبه. سپيـــنې جامې مـــابه او کـــړي
لمر ، دو اورو ډک سالنـــګ ته را لويـــدلی
ما په خوب ليده چې پروت يې و په پښو کې
د پـــاچـا سر و ملـــنګ تـــه را لـــويدلـــی
له کاروان غـــريـــب نه سُر د غـــزل ورک دی
ستا د شنو بنګړو يو شـرنګ ته را لويـــدلـــی
غرنې نظر مې جنګ ته را لـــويـــدلـــی

۲۸/۶/۱۹۹۹ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ترانو راپسې درستو اقتدا کړې ده
ماته دکلي دګودر جنو دعا کړې ده

خود به لفظونو ته دسرو زرو اوبه ورکوم
ما پیروي ستا دلاسونو دکیمیا کړې ده

زما په سرکې پیغلې ګرځي دلرغوني زمان
دلته سپوږمۍ رڼا پر ځانګو دسوما کړې ده

حق دی چې مونږ یې دزمریو پر ځرمن ولیکو
دپښتنو ټپو سیالي داوستا کړې ده

په دوو کې هک پک یم له کومې غاړې لاس را تاو لړم؟
دا قهقهه راته ساقي او که مینا کړې ده

دتار پري کړي کاغذ باد په شان چې هر چا ونیو
دهغه خپل شو ، خپل زړګي رانه هوا کړې ده

چې څوک یې نه مني هو ښیار به وي مستان خو نه دي
کنه کاروانه په غزل کې دې بلا کړې ده

تنې ۲۸/ ۶/ ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ریــاضــت مــې لا هــم هغســـې روان دی
هغه ښکلی په خدای اوس هم راته ګـران دی

غم دې غل دی پسې غلـــی غلـــی راغـــلم
پروت په زړه کې مې غمی ستا د پیزوان دی

ته راشنه شې په سره شال په شنه لباس کـــې
شیـن طاووس په سر کې ناست دارغوان دی

یوه شپـــه په بـــدرګه د ستـــورو راشـــه
مادې نـــوم دورځـــې زر ځـــله ګـــردان دی

ثلور قله مې پر ځـــای چُـــف دې راګـــوره
ختـــم کـــړی مې په تا پســـې قـــرآن دی

ستا کاروان دې خدای دګل غېږې ته یو سي
لکـــه پـــرخـــه له اغـــزو نـــه اویزان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مونږ دوه دیــو کیدلو په تکل کــې سره ناست وو

باران را وریــدلــو په ځنګل کــې سره ناســت وو

د خدای لـه تــرنـم ځنــې مــو غیــږې ډکــولــې

نغــمـــې مـو ښکلــولې په غزل کې سره ناست وو

له ډیــرې خوشحالې مو شپه په اوښکو بد رکه کړه

بلا اور اورکې وو په ځل ځل کې ســره ناســـت وو

مو سکي مو ســکي تر سترګو پورې هم تللو راتلــلو

خوا ږه د در زیدلو زړونو تل کې ســره نـــاســت وو

شکست وو او که سوبه زمونږ دواړو په نصیب شوه

د مینې د جنګ لوبه وه مورچل کې ســره ناســت وو

جـــرس نــــه و قـــمـــري د کــوکوګو نارې وهلې

کاروانه لاروي وو په منزل کې ســره ناســـــت وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلـــي تــه بــه درشمه او پاس به غـــره ته وخيــــژو
ځنګ تر ځنګ به ګرځو لاس په لاس به غـره ته وخيژو

شنــې درې که ډيــرې هـــم له سپينو او بـو ډکې دي
ځــوبه پــکې ځـــوبـه پــه سره آس په غره ته وخيژو

دوه په دوه به ورک په تور ځنګل کې شو په سپينه ورځ
شپه شوه لکه ستوري د الماس بــه غـــره تــه وخيــژو

ژوند ديوې ګرځندې او مستې ميـــکـــدې نــوم دی
ځه سره له خم او له ګيــلاس بــه غـــره تـــه وخيـــژو

ځــه چــې ځــو دمينــې دګلــونو له کــاروان سره
پاک له انديښنو او له وسواس به غــره تــه وخيـــژو

دعاشورا ورځ پيښور ۱۳۷۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې سپوږمۍ يم د يوې توري شپې په شان يم
ستا تر زلفو هم زر ځله پريشان يم

له باران اوښکو مې شنې زرغونې شنې شوې
لمر ويشتلې هم دوړانګو په کمان يم

سور وزرى د زړګي بلبل مې ورک دى
لکه ږدن دانه دانه تيت و پاشان يم

مجال نشته چې زرينه هوسۍ راشي
ديوه وران کمر د ډډې ارغوان يم

و دې کور ته د پاچا دراتګ وخت دى
اوښکې اوښکې له خپل زړه نه راروان يم

داچې يم د شهادت په لمانځه پايم
لنډه داچې لکه وران افغانستان يم

ته وا مانه يې وژلي سل اوښان دي
د منزل د نيمې لارې لوټ کاروان يم

۱۶ / ۵ / ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پاڅه له خوب نه خوب دې ډير شه د خبرو وخت دی

تا وان به وکړې ګرانه ګران تر مرغلرو وخت دی

دوی پـــه چنـــډن کـــې دي خوړلي د مارانو زهر

د شين بڼکو شنو طـــو طيانو د شـــکرو وخت دی

د سهار لمانځه ته داذان پر ځای په غـــا ړو پـــاڅو

زمونږ په غرونو کې د زرکو د تنـــځرو وخـــت دی

ګيډۍ دي ږدم داوښ په بـــار کې پسې پلي به ځو

بيا د بـــرو ځـــــو د ســـرګړو دمـــزرو وخت دی

ځـــم جـــوړوم پـــه کليـــوال جـــانان ټوکرۍ د نظر

د تورو سترګو په تو رغر کـــې د ګـــور ګرو وخت دی

چې شو مه دم شي شپه پخه شـــي او ويده شي خلک

کاروان دې اوري کنـــه دايـــې د سندرو وخت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوريـــدې مــې هـــر ســهـــار تـــورې بــلـبــلې

ستـــرګـــې ستـــا پـــه نغمو بـــار تـورې بلبلې

خدايه !ژوند مې شين ځنګل دچور کونډې کړې

پـــــه کـــې ګـــډې پـــه چـــغار تـــورې بـلبلې

اغـــزن وخت ګل ته دغـــاړې غـــړونـــــــدی و

چـــغـــيـــدلـــې چـــې پـــه دار تـــورې بـلبلــې

دنرګــس دغم رانـــجـــه يـــې دي خـــوړلـــې

چـــې چـــوپ چـــوپ دي دچنـــار تورې بلبلې

رالـيـــږلـــې ، چـــې کاروان غـــزل کـــړي

د ســــنـــدرو اُستــــکار تــــورې بــلـــبــلې

۱۹۹۹ / ۱۱ / ۱۴ نريزي کلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــله لــرې میــکدې ته ، کــله بــرې میکــدې تــه
هغــه رنــد یمــه چــې د رومــم ، هــرې هرې میکدې ته

هــغــه جــام زمــا مراد دی ، چې جانان یې راپه یاد دی
دثــواب لپــاره راغــلــم ، ستــا کافــرې میــکدې تــه

شپــه شــوه شنو لمبو اغوستې ، دشیشو نازک لباس دی
شیــخه پام کــوه رانه وړې ، بیــا ډبــرې میــکدې تــه

تیر وتم دیار په سترګو ، کــله بــاز کــله شاهیــن شــي
ماوې راغلې له جومات نه ، بــرګ وزرې میــکدې تــه

له باران دې غیرږه ډکه ، ساقــي راشـــه چې ګل ګل شــي
دغــو تیــو ډیــرې راغــلــې ، بیا لښــکرې میکدې ته

دکاروان زړه دې مات مات کا ، چې مینا ته غمي جوړ شي
خــامــخا که چیــرته راغلې ، څوک زرګرې میکدې ته

پیښور ۱۹/ ۲/ ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غرونو خلک یو کارونه د بازار نه کوو
شډل پډل ګرځو هیڅ ډول او سینګار نه کوو

د خدای مارغان راځي نغمې د ملکوت غږوي
مطرب ته اړ نه یو او ذکر د ستار نه کوو

د سر قاتل ته هم سلام کوو سلام یې اخلو
ولو یې مخامخ له شانه پرې ګوزار نه کوو

په ستن کې تار شو اچلوی د سپوږمۍ په رڼا
ځراغ کې تېل نه سیزو دا د تاوان کار نه کوو

له پړانګ ځرمنه اړوو چې لنګې غواوې داړي
پر ځانګې ناستې مرغکۍ د کاڼي وار نه کوو

بې خونده نه یو په خوږه په ترخه ښه پوهیږو
خورو یې پرهیز له خوږو شاتو دکو کنار نه کوو

زلفې خو زلفې دي چې لاس پرې وهو خوند راکوي
پر پراته پړي هم ګومان د ژوندي مار نه کوو

په نیمه ورځ ترینه راګرځو نه چې ورک شو پکې
پکې اشنا مو نه شته ځکه شپه په ښار نه کوو

د نګې ښکلا سره د مینې مزي بیا غځوو
ګرانه کاروانه بس خبرې په چنار نه کوو

پېښور ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې هر طرف ته ځم زما تــګلــوری تــه یــې تــه یــې
که شپې شوې هم په لو یشته لو یشته ستوری ته یې ته یې

قربان له ګستاخۍ مې راتــه ډیــریــې ښایستــه کــړې
زه نیغ په نیغ در ګورمه کوږ ګوري تــه یــې تــه یــې

یــو څــاڅکې د شبنــم یــمه د لــمر لــه ډاره غــلــی
ژوندی اوسې د سرو ګلونو سیــوری تــه یــې تــه یــې

د نــجــونــو کــه درپــام شــو نو امیل ته به دې یوسي
ځــلانــده د کاروان د غــزل تــوری تــه یــې تــه یــې

۲۰۰۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا وحشي ښکلا به ټول جنګي آسونه رام کړي
سل زره لښکر به د کفارو په سلام کړي
تش منګي به ډک شي د رحمت له شرابونو
راغی ، باراني ساقي به سرې منګولې جام کړي
ستا عقابي سترګې به يې ګډې په هوا کړي
سل زره کوترې که راغونډې شوک پر بام کړي
زراور اورکي د هرغا ټول په تش کنډول کې
کينوه جانانه چې ډيوه ډيوه ما ښام کړي
ښکليه چې پر سپينه ټنډه وغزوې کونځې
شرنګ شي مريدان دې تورې لرې له نيام کړي
زړه په صبرو ساته يو ښکلی خوبه راشي
هسې نه چې غم يې د دنيا درنه تمام کړي
مستې صوفيانه سندرې مه وايه «کاروانه»
ګوره په اتڼ او په ګډا به خاص و عام کړي

۲۰۰۰ / ۵ / ۱۵ د نريزې کلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا خبـــرې لکه تانــــدې مرغـــلرې
وا يـــه ډيــــرې مې درباندې مر غلرې

دوطـــــن د پيغلو غاړې دي بـــې هاره
تر بڼــو يې اويـــزانـــدې مرغـــلرې

پر غوټۍ شونډو دې ګل دخندا غواړم
دعا ګانې مې ځلاندې مـــرغلـــــرې

لمبو زنه ترسر تير شه که يې غـــواړې
دڅپو تر پښو دي لانــــدې مر غـــلرې

څوک دلمر ماڼو ساحـــل ته راوتـــلی
دريابـــونه څپ څپانـــدې مرغــــــلرې

په غربت کې دې شاعـــره غنا نغښتې
ستا سنـــدرې او ستا سا ندې مرغلرې

پر ګودر د کيميـــا ګروکاروان راغـــی
شنې ويالې به شـــي بهاندې مرغـــلرې

خوست دنريزې کلې ۲۰۰۰ / ۵ / ۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیمه شپــه ده ویښ یم له یو چا سره غرېږم

بیا مې د سندرو له پــا چــا ســره غرېـــږم

نا ست یم په خلوت کې یو ملنګ د زمانې یم

غــلی غــلی لــه غــو غا سره غرېږم

نـن مې درته ډیرې زارۍ وکړې خو رانغلــې

مــه راځــه ، سبا بــه زه له تــا ســره غرېږم

خدای چې راکړه برخه د ښار یاره مه کړه رخه

خوار غریب اوښبــه یم له ښکلا سره غرېږم

لاس مې په ځنځیــر تړلي پښې په زولنو دي

ستــا د شنو بنــګړیو له شـرنګا سره غرېږم

لاړ شم درمندونــه وي ځــوانــان وي اتڼو نه

ډول ســـره غــرېـــږم لــه سُرنا سره غرېږم

کټ کټ له خندا نه درته شنــه شــمه کاروانه

جام یمه زه جام یمـه مینــا ســره غــرېـــږم

۲۰۰۰/ ۵ / ۲۳ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ دکلي غنم رنګ شهید ته

غزل

وطن داور په سیند کې لامبي زلمي جنګ خوړلي
دکابل جان دنجونو مړي هم نهنګ خوړلي

غچ دشهیدې لیلا واخله منجور مجنونه
دګور چینجو هم ترې ځونډې ځونډې لونګ خوړلي

زما یاران ګورئ دګل روانې ونې ښکاري
چا پر ټټر غشي ټومبلي چا پر څنګ خوړلي

نن خو دسپینو تورو خرپ ته په میدان ولاړ وو
هغه پرون چې وو دشنو بنګړیو شرنګ خوړلي

تاندې نغمې دسریندې له وچ لرګي وروه
نتلي زړونه مو مطربه خدایږو زنګ خوړلي

هغه لشې لشې بانه داشنا نشته نشته
دمرګې ژرندې ومرې ډېر دې غنمرنګ خوړلي

غزل یې وانه ورې چې عقل به دې وتمبوي
دې لیونې کاروان دی لپې لپې بنګ خوړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــله دا ، او کــله دا راکـــوي يــار

عجيبه خـوف و رجـا راکــوي يـــار

کــه دلمر غوندې دغره شاته پټ هم شي

پــر سپــوږمۍ واوړي رڼا کــوي يــار

چې دستورو په تسبو مې شپې رڼې کړې

سپينـــه خـــولــه به خا مخا راکوي يار

دڅپې غوندې له غيرږ نه مې تښتـــــي

ددرياب غوندې غــوغــا راکـــوي يـــار

سلامــت دې وي ساقي مې دی ورجارشم

که بــه زهــر که ســومــا را کــوي يـــار

لپــې لپــې راته ژاړي چــې مـــې وژني

مـــرغـــلـــرې خـــون بهـــا را کوي يار

دکـــاروان مستـــه غـــزلـــه در وری شم

څـــه پـــه مينه مينـــه تـــا راکـــوي يـــار

۱۹۹۹ / ۵ / ۵ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستوري خاندي ستوري ژاړي خبـــر نـــه يـــم؟
دوې راځي ؟كه مـا ور غـــواړي خبــــر نه يم؟

ورځې شپې دي برګې سترګې ؟كه پړانګانـې؟
راته موسكا ؟ كه مې داړي خبــــر نـــه يـــم ؟

چې زما دزړه دجــــام شـــراب يـــې نوش دي
پښيمـــان دي ؟او كه ويـــاړي خبـــر نه يم ؟

زما زړه ماتوي دوى به چيــــرتـــه اوســـي ؟
داغمونه كور ويجـــاړي خبــــر نـــه يـــــم ؟

دامهين غزل به څـــوك وايـــي كـــــاروانه ؟
بلبلان ؟كه سندرغـــاړي خبـــر نـــه يـــــم ؟

شنبه ۱۹۹۹/ ۵/ ۵ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې راته وایې چې لړ.وار کـوه وار څـــه معنـــی ؟
کار د مینې کار دی له دې کار نه انکار څه معنـــی ؟
لیچې په لاس راکړه چې ولول څنې خــورې وي پرې
شرنګ د بنګړو خوند کوي تش تار د ستار څه معنی ؟
ووایـــه دژونـد دفـلسفـــې شـــا ګـــرده ووایه
سر په اوږو څه معنی او سر وي په دار څـه معنـــی ؟
غاړه کې مې لاس یوسه چې حـس لري او روح لـري
مړې مړې مر غلرې وړې پیلې په تـــار څـه معنـــی ؟
خلک پکـــې خدای لټوي ته ماشوم خبـــر هـــم نا
پوی به شې او لوی به شې چې سترګې دیار څه معنی ؟
دا غـــریب ســـړی ګـــورئ له غرونو پرون راغی ،نن
دومره جـګ برجونه د سندرو دښـــار څه معنـــی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښـــايـــي چـــې له دې ښاغلي لويه ښکلا ورکه ده
دومره د ښـــکلا په لټون سترګې په لار څه معنی ؟

لاس د ښکاري څه وايي ؟ او زړه د غرڅې حه وايي
غوارمه يوه معنی لا ليه چې ښکار څه معنـــــی ؟

چوپ شمه که وو وايم چې د نـګه يار ه تـــا ښـــيم
خلک راته وايي چې « کاروانه » چنار څه معنـــی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پکـــې راټـول مو دي تنکي الماس درڼا

مـــونږ ته تل وړی دی په دواړو سترګو پاس درڼا

شپـــه څه بلا ده ، د وصال مخه نیولـــې نه شي

ستـــوری وستـــوري ته ور وغځوي لاس درڼا

د څیـــړې څانـــګو کـې به تورې بلبلکې اورو

پـــه تورو غـــرونو کې به تل ګرځو په آس درڼا

د شپو په څو ، کې شپه پلوي شول یرغل ته تیار

ستـــرګې ور وبـــریښـــوه واغونده لباس درڼا

ستا د کاروان په مخ کې بیا د تیارو زور ولاړ دی

ساقي تر مورګو پـــورې ډک راوړه ګیلاس درڼا

۱۲/۷/۲۰۰۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلی لرو غر لرو دستـــورو ډک اسمـــان لـــرو

شین دبو ډې ټال ګوره نـــرې نـــرې باران لـــرو

ښکلیه لاس راوا چوه تش لاسي یو بې برخې یو

روغ یو لیوني موکړه تنۍ لرو ګـــریوان لـــرو

راشه او ځولۍ دګلابونـــو پـــکې وشیـــنده

مونږه هم خبرې درښو اوبـــو پـــه شـــان لـــرو

داسې نه ده هم چې ګني وخت له ورکو ودیکه

زړونه لرو ، مینه کوو ، ښه ښکلی جانـــان لـــرو

رابه شي ، پاچا به شي زمونږ دملنـــګۍ په زور

خـــدای لرو ، رسـول لرو ، وطن لرو قرآن لرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه دچا اتل یمه او نه دچا ایډیال یمه
یو غریب شاعر یمه او یو غریب لیکوال یمه

وخت و ، چې نړدې له تندې مړوې ما ډک جام درکړ
نه به یم ساقي خو دهماغه جام کُلال یمه

سرې اوښکې دبُورې هوسۍ شنو اوبو کې ګورمه
ناست یم تر چنار لاندې نه قطب نه ابدال یمه

زړه مې پاس دزانې په وزر پورې تړلې دی
پام کوه ، دغشو واله ! زه هم دچا خیال یمه

خدای که مهربان شي ګوندې سره ګلونه شنه کړمه
کبر نه مې وساتې دتورو خاورو سیال یمه

هو منم تش لاسی یم خو تا به ډک له ګلو کړم
ګله ! ماتې ځانګې په ما وتړه رومال یمه

زه داوښکو څاڅکې ، پرنیم ژواندو پاڼو پروت ښه یم
پښې دې پر تندي نه ږدمه ، نه دزنې خال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـــا ریــمه تــش تــاریـم ، په بیلتون پسې راوتی یم

تاو به دی ترغاړې مــرغـــلرې کـــړم وصـــال یمــه

ما دزړه خیرات کړی دی موسکه به راځـــي اخـــر

چاویل چې زه ګنې دسپیـــنې خـــولګۍ سوال یمه

جاردې چې په سپین لاس دې په تورو کاڼو وویشتم

شپـــه راغله، بلــیـــږمه ، دسرو وینو مشـال یمه

صبر چـــــې «کاروان» دښاپیرۍ ورغوی پرانیزي

کرښې کرښې پروت په کې دورکو نغمو پال یـــمـــه

۱۶ / ۷ / ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سپین د تورو ، ورور ګڼمه تور د سپینو ورور ګڼم
دواړه مې د دواړو سترګو سپین ګڼمه تور ګڼم

پام کوه ! د کفر په فتوی مې چې ونه مانځې
زه خو میخانه خدایږو سکه د جومات خور ګڼم

وایمه ګلپاڼې دي له اور نه لپه ډکه کړم
داسې شیبې هم راشي چې سره ګلونه اور ګڼم

څڼې دې که شپې دي له سبا دې سپین لاسونه ډک
نن سبا خو ژوند ایله د شنو بنګړیو شور ګڼم

وایي راته دوه جمع دوه وایه چې څو کیږي
یم شاعر سړی وایم ګلونه یې څلور ګڼم

لمر چې زرین سپر شي او دوینو ورینګي وُري
شنه زرغونه هم مینا توري غوندې منګور ګڼم

خرڅه یې ښکاري برګۍ څرمنه په بازار کې کړه
څو د برګي پړانګ اوس د زرینې هوسۍ کور ګڼم

نن مې په رنځورو سترګو غلي ورکتلي دي
اوس خو په کاروان د نرګسي غزلې پور ګڼم

۱۹۹۸ / ۳ /۵ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جنګ به يې وژلې وي ، د سترګو جنګ بــه راوړي

ګورې به جنګي آسان ، د سـولې رنــګ بــه راوړي

شنه به يــې له نال ناله په شپه اور اورکــې شـــي

تيږو ، نه به شرنګ خيژي او مست اهنګ به راوړي

اوښکې دخوښۍ به ځي له سترګو څــپ څپانــدې

غيږ کې هره اوښـــکه دزړه ګـوټي زنګ به راوړي

سره سره ګلا بونه به بــاروتــو کــې راشنــه شـي

ګل به شي ، وږمې بــه شي ، نشې دبنګ به راوړي

زړه زما زيارت بــو يـــه دمينـــې د ملنــګ دی

ښکلي به رادرومي دښکلا قلــنــګ بــه راوړي

سپين دښاپيری ورغـــوی پـــرانيـــزه کـــاروانه

شعر دې په خوشبو لمبوه تور لـــونــګ به راوړي

۲/۷/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـــر ورکـــو لارو ګر ځـــومه څـــوری دنغمو
کاروان لرم تر ټولـــو ښه ملـــګری دنغمـــو

آشنا په خـــروارو راوړه تارونـــه دربـــاب
ورواچـــوه ، ورواچـــوه بڅـــری دنغـــمو

خنجر ددښمن مات شو دجنګي نیلي تر نال
په شنـــه سهار به چیغې کړي تنځری دنغمو

ترې ایستې له ګوتمیو ډکو ګوتو ده شرنګا
ګـــودر کې لري نښه مات کودری دنـــغمـــو

په غیږ کې یې ځاییږي نه ګیډۍ ګیډۍ غزل
په شرنګ چې لور ورواچوي لو ګری دنغمـــو

بیګا څوک زمزمه په خوله پیلوځي وه په لاس
سهار پر څانګه ناست و سور وزری دنـــغمـــو

را پا څوه له څو ، نـــه دسنـــدرو ســـمنـــدر
کاروان په وچکالۍ کې تند غری دنـــغـــمـــو

۲۰۰۰ / ۷ / ۳۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دزاره چـــاودي نـــاتـــر سره ارمان رنګ لرې ته
ګومان حرام دی ، په ایـــمان دایمان رنګ لری ته
باران باران نظـــر خـــو ځـــکه ورومـــه پـــرتـــا
زما دغرونو ، ددرو ، ددامان رنـــــګ لـــرې تـــه
ملا لې سترګې دې دموسکو آیـــا تـــونو چینې
لکه بڼکه دطا ووس دقرآن رنـــــګ لـــرې تـــه
لکه دې زیږې زرغونې شوې رانیوای دې نـــه شم
څـه شوخ دلمر ، مهین دنرم باران رنګ لـرې تـــه
زمونږ دصبر پر کشتیو دې غـــو غـــا راوستـــه
شین سمندر یې آشنا څه دطـــوفان رنګ لرې ته
په پښتو ژبه چـــې خـــوږې خـــوږې خبرې کوې
تـــپه تپه شې دغـــزل درُومـــان رنـــګ لـــرې ته
دشپې له ستورو یې دزواخلې تر نرګســـه رســـې
داســـې په پټه په اوبو کې روان رنـــګ لـــرې ته
دسهـــار خوب یې که دنیمې شپې غـــزل یې زمـــا
زه ستا په رنګ رنګ یم کنه دکاروان رنګ لرې ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه شي مړه شي دتکـرار له درده توري

نه مري نه مري دخمـار لــه درده توري

ددوو سترګو دبيمار لــه درده تــوري

زاره چاود لکه انــار لـــه درده تــوري

داحمد دشهيــد غــاښ له درده ډک دی

داچې ډ يــر دي بــې کرار له درده توري

قلقلې کــوي دخيــال په شنه آسمان کې

لکه زانــې په کــتــار لــه درده تــوري

له سلګو يې ډکوه چــې سندريځ شـــي

تش خو مه شه د خپل يار له درده تــوري

بيا مې خيال ته شرنګيدلي اوښان راغلل

بيا به پرې کاندي مهــار لــه درده تــوري

بس خوداچې دبلــبــل سکنــي ورونــه

ستا کاروانه سندرمــار لــه درده تــوري

۱۳۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو ګام کیږدي بـــل ګـــام واخلي روان په ترنم
او شپه د سپوږمۍ شپــه ده ځي کاروان په تــرنـم

ودان په ترنم دي کړ خالـــــقــــه دا جـهـــــان
چې کله یې وخت راشي کړه یې وران په ترنـــــم

کوترې خولې په خولې شه په غومبرا وپه ګـــډا
په شغ دې ځي په غرونو کې بازان پـــــه تــــرنـم

ګلونه به د سوبې وړي په غاړو کـــې امیـــــل
راځي به دجانان جنګي آسان پـــــه تـــرنـــــم

بادونه دي چې څاڅکي سره ولـــــي یو پربل
را وُري دي راوُري دي باران پـــــه تــــرنـم

غونډۍ په ګلو پټې دي درې درې دی غــــــر
ګلپاڼې په پنجو کې وړي مرغان په ترنــــــم

د مینې په لمانځه کې به جانان شي راحضـور
د بر کلي بـــــلا ل کـــــوي اذان په تـــرنـــــم

راوړي به ښـــــا پیـــــرۍ درتـــه ګلونه دالهام
بس بار به دې کاروانه وي اوښـــان پـــه تــرنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه درومه یو ازې پر دې لاره غــر خــی بــو دی
ها غلته دلارې تر څنګ پړانګ نیولی څــو دی

دالشـــې لشــې بــانــه دې بــلې خــواته یو سه
دلته په دې کلي کې د شنـــو غنـــمــو لـــو دی

برید کا پرتا ، لاس کې دې موږک دکمپیوتر دی
څګ غوړونه ګر ځوه دبرګـــې پیشـــو میـــو دی

دادژوندانه لوبه ګټهـي اوکـه یــې بــایــلـي
ګوره لیونې میـــن دښــــکلیـــو پـــر پــلو دی

یوبه دې سم وایي به سپوږمۍ اخیستې اور دی
شپه شوه سورکی آس مې ودرولې پر کندو دی

ګوره او شکــرې دې ســنــدرو تـــه ورګـــډه ې
ښکاري چې کاروانه دهندو دوکان دې ګرو دی

۲۰۰ / ۱ / ۳ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې ساقي ليدلی نــه مــې ترينــه جــام اخيستـــی

ما خو د خپل صنم د ســرو ستــرګــو ســلام اخيستـــی

څه ټُرابان بادونه بيا پــه بــوړ بو کــې کــې راغــلــــل

بيـــده بـــهـــرامـــه بيـــايــې شال د ګل مکې اخيستی

بې مينې وخت پرمينـــې داســې قـــدغـــن ولـــګاوه

مجنون سنګسارشي چې يې تش وي په خوله لام اخيستی

خدايه ګردي کاڼي په لاس را پـــر تـــنـــدي يـــې ولـــم

څوک مې سهار په ولحه وړي چامې مـاښـام اخيستـــی

هسې نه ويې نيسي ښکار د ښامار پـــاتـــې نـــه شـــي

د زړه په څرخ پسـې مــې چـــا د څـنـــو دام اخيستـــی

خـــدای خـــودې نـــه کـــوي ، زما د شاعر زړه خوچوي

چـــې بغـــدادی کـــوتـــر وي تورکارغه له بام اخيستی

جانان خبر دی د کابـــل د دردلـــه رنـــګـــه ګلـــرنـــګ

خلک دې وايي چې غـــزل يـــې له باګـــرام اخستـــی

دا چې پرانزي نن دې خيـــال د ښـــا پيـــريـــو تـــنـــۍ

کاروان د ښکلي اوښ له اوښـکونـــه الهـــام اخيستـــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سهاره وينښ يم بيده نه يم که رابولې مرغۍ

هغه د خدای په غزل مستې سندر بولې مرغۍ

کاشکې چې ستاسو په انګړ کې يوه شنه ونه شم

لاندې ترې ټال وي ستا ، په سرکې يې را ټولې مرغۍ

د زړه پر کښت باندې ير غل راوړي فطرت د نغمو

دا يې فطرت دی چې غنم خوري او يا شولې مرغۍ

په پنجرو کې چې نغمې د آزادۍ غږوي

ستا د شاعر زړګي کاروانه دي همځولې مرغۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعر خیله مست اوښ دی خپل څښتن ته نه دی رام
یو سمندر شور دی ذره نه لري ارام

ویښو له مستۍ نه کړۍ شپه یې دي خوړلي
ده د خپل څښتن د خیال په څوري کې بادام

منډې وهی منډې د ښکلا په غرو رغو کې
کله تري په لاره پر یوځي د روندبار د پیغام

ما ته یې نتهۍ د غلامۍ پري یې مهار دی
هیڅ د اوښبانه په خوښه نه اخلي یو ګام

یو ځل که د خپلې خوښې اوښې باندې چوشو
خدایږو په ډانګونو که تري پاځوئ بدنام

ناز به باندي نه کوي خو نیاز ورسره بویه
شعر آغا باداری او شاعریې دی غلام

هیڅ یې پیدا نه کړه دی دورکې مستۍ تړی
سترګې یې ګډیږي لکه ډک د میو جام

زر شعرونه شنه شي د شاعر له یوه زړه نه
زر کوترې والوځوي یو شاهین له بام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګـېـډۍ څـنـې مـوډل او يـا قـربـان تـه واچـــوئ

وريـښـمـيـنـې لـونـګۍ ګـرد سره ميدان ته واچوئ

تـرخـې خبرې پـريـږدئ کـړي خـوږې خـبـرې خـوند

شـکـر د شـنـو طـوطـيانـو شـکـردان تـه واچـوئ

کـه ګـل نـشـتـه، امـيـل نـشته، لاسونه خو مو شته

پـه مـيـنـه کـې يـې غـاړې د جـانـان تـه واچـــوئ

ښـېـرا راتـه دعـا شـوه د يـوه ښـکلـي کلـيـــوال

د ښـــار ښـــکلـيـــو وې ډال د غـره کاروان واچـوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوال

ستا په لاس کې ټولې لارې
له ماور کې ټولې لارې
دد نیا له سترګو پټه
یوه لاره ماته راکړه
چې د رګ په شان درزیږي
چې د زړه تل ته کوزیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې تیر کړی دې پرون دلري وار دی

مستانه رادرومه نن دبري وار دی

ګورئ ټول به پښتانه ډول ته ګډیږي

مونږه تیر په بدرګه ددري وار دی

په چغار کې بلبلي دردونه نغاړه

شنه طوطا ! راغلې ستا شکري وار دی

خولګۍ راکړه ما لونګ ژوولي دینه

ستا په څنګ کې زما دببري وار دی

ما دخیال په قاف کې ډیرې شپې رڼې کړې

پري واره به راځي دپري وار دی

خورې رمې به دغزل دغزالانو

دښکلا دداسې وږي زمري وار دی

کاروان څه په شرنګیدلي قدم راغی

ښايي نن يې دنغمو دوري وار دی

۲۰۰۰ / ۳ / ۲۳ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

ډوډۍ دې مولا کرم ه لره یـــخ ګړې دې ډیـــر شـــه
شو دې مستې تر شاتو پورې زیړ غوړې دې ډیر شه

داجم ګودر په ښکلیو پاک لمنو پیغلـــو ډک شـــه
تورزن زلمي لښکر لښکر دبخت سرې دې ډیر شه

اصیل اصیل آسونه دې ګلـــې ګلـــې روان شـــه
چې ستن ترې خطا کیږي نه ټوپک بوړې ډیرشـــه

غنم ، جوار ، اوربشې ، لونګۍ مهینې وریـــجې
باغونه ، ځنګلونه ، ګلان سره زیړې دې ډیر شـــه

نغري باندې دې باندې مه شـــه هیڅ دغم کټـــوه
چې خندا شي میر ځمن ته دمنزل ځوړې دې ډیر شه

دچم یوې نجلۍ ته «کاروان» داسې دعـــا وکـــړه
پریمانې دې چمبې چمبې اوشنه بنګړې دې ډیر شـــه

۲۰۰۰ / ۱ / ۲۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه له شور نه ډکې ګوتـــې نرۍ نـــه شتـــه نه شته

چمبې چمبې که شته د چم جینکۍ نه شته نـــه شتـــه

شوې د بلبل د نغمو تانـــدې چینـــې وچـــې وچـــې

پرخې لمرونـــو دي خـــوړلي غوټۍ نه شته نه شته

د پړانګ پنجـــه راویښـــوي، کبـــلي دژوند له خوبه

په تور ځنګل کې هم زرینه هوســـۍ نـــه شته نه شته

له خیالي لاس نه مې د کب غوندې نغـــمه ښـــویږي

شپې رڼوم خو د الهام ښاپیرۍ نـــه شتـــه نـــه شتـــه

د زړګي ننبه تور توپک تـــه پـــه ورغـــوي کـــې وړم

خو بیا مې هم په برخه سپینه خولګۍ نه شته نـــه شته

د ښو ستنې راوړه اوښکې زمـــا تـــک وهـــه پـــرې

ګریوان مې ګوره په کې نیمـــه تـــڼـــۍ نـــه شته نه شته

شوبلو نیولی د کیږدیو ځـــای پـــه د ښتـــو کـــې دی

تر شیرازۍ کوترو سپینـــې کوچۍ نـــه شتـــه نه شته

سترې او ښبه یم خوب کـــې وینم دوریـــښمو کاروان

سرته سرګړي کړم سرو یږدۍ شړۍ نـــه شتـــه نه شتـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه افغان ګل يې چې ګا چين به مسلـــمـــان کـــړې
هند به مسلمان کاندې او چين به مســلمـــان کـــړې

ستـــا خـــوږې خبـــرې کـــرامـــات لـــري شـــکرې
جار د ښشمه ښکلي نـــا زنيـــن بـــه مسلمـــان کـــړي

تورې برګې سترګې دې د ستـــورو ډ کـــې شپې دي
نازدې که لږ ويښ شي تور او سپين به مسلمان کړي

زرکـــې او کـــوتـــرې خـــو دهســـې هـــم مـــلګرې
بـــاز بـــه دې غـــلام شي او شاهين به مسلمان شي

تـــور کمـــر د تـــور کفـــر به طُـــور غـــوندې رڼا کړې
شنه لمبه شـــه وچ کـــه وي را شيـــن په مسلمان کړي

ښـــه لـــه درده وژاړه چې او ښکې دې الماس شي
تـــاو تر سپينـــو غاړو لونګين به مسلمـــان کـــړې

ګورې به کاروان د مـــريد انو بـــه دې مـــل شـــي
ډير له شعر منکر ،ملحد ، بې دين به مسلمان شي

پيښور ۷ / ۱۲ / ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وچکالي راغله او برنگه شتــه کــه نشتــه
مرو ، دژوند په شانې دنگه شـــته که نشته

چې يې لفظ و بادام زړی ، خـنـدا نــقــل
هغه شوخه ، هغه شنګه شته کــه نــه شته

باد شاهي دزړه مې بيا بـــې شـهنشاه شوه
تـــاســـې وګـــورئ ! ملنګه شته که نشته

پــر تــتــر لاره دمـــاتـــو مـــردکيـــو
کومه لاره تر لونګـــه شتـــه کــه نـــه شتـه

چې تــرســولې سپينه خوله په خندا راکړي
په ژړا ستـــرې لــه جنـــګه شتـــه که نشتـــه

چې کاروان يې دسندرو ښــا پيـــرۍ کـــړي
څوک تور سترګې غنم رنګه شته که نه شته

۱۹۹۸ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بت جوړوم بت ماتوم یاره دا هنر لرم
زه د زړه په کور کې له خلیل سره آزر لرم

کله د چندڼ ونه شم کله هم ښامار شمه
شنه طوطیان که راشي بې شکر نه یم شکر لرم

د ننګو د ننګو څوکو ته جنډې جنډې د سوبې وړم
ګوښې پاتې نه یمه د سرو ګلو لښکر لرم

سین د مړو اوبو یم خو چې سپین مخونه مینځمه
شور شمه غوغا شم ډکې لپې د ګوهر لرم

سپینه خولګۍ را سپینه کوتره سپینه سوله ده
شین د زړه شهباز په جنګ کې ژوبل او ژور لرم

سپین د ستورو مېخ مېخ مې د شپې پر تا بوت بیا وهي
سپین کفن سهار لرم، زیړې شهید دلمر لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوي پتنگان مې دلمبو دوړو ، وړي دي

پوخ په هديرو کې مې دبلو شمعو کر لرم

فصل دنکريزو مې داو سپني ږلۍ وهي

غوڅ دخپل ماشوم ارمان لاسونه په خنجر لرم

ما ورته کاروان داو ښکو پرخې ، پرخې ، پرخې کړ

ګل به شم جانان مې دګلونو پيغمبر لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منصور چې څښې څنډوهي د ستار وغــور ځــوي

په يوه چيغه به ســل زره کــفــار وغــور ځــوي

سيلۍ د مينې راغلې بــړ بــو کــې د مينــې هــم

له شيخ نه به د خامو خښتو ښــار وغــور ځــوي

غــم مــه کــوه ژونــدۍ پــه وي تپې د ملالۍ

شنــې تــکې که آسمان پر يکه زار وغورځوي

دا ستر انځــور ګــر وګورئ کانې کوي که نه ؟

په ســرو مــلالو سترګو کې خمار وغور ځوي

درند تږي نظــر پر واګــو پــام لــره لــږ ډيــر

خولې د سپين ساقي پر سره رخسار وغورځوي

«کاروانه» غزل بوله که دې توري شول تمــام

له غاړو نه به نجونې درته هــار وغــورځــوي

غزل

دري واړه پر ما ګران دي اول يار زما د كلي

چنار زما د كلي او كوكنار زما د كلي

پسر يې لري ټُوري د هُما دوزر سيوري

ټكری زما د كلي او دستار زما د كلي

حجرې مو له جرګو له مركو نه تشې مه شه

ګودر ته جونې درومي په كتار زما د كلي

په ډول په ګډا ګانو مرور ياران پخلا كړئ

رباب زما د كلي او ستار زما د كلي

ها پورې د غره سرته ځنځير خپور ګلونه خيژي

شايد چې په ولجه به شي بهار زما د كلي

شپونكی زما د كلي بو يه كشر اسرافيل دی

دنيا ته به محشر ځي وار په وار زما د كلي

درياب كې د سندرو به ځپې ځپې ځپې شي

ټپې ټپې ټپې په يكه زار زما د كلي

ترې ستوري په نيزه كې د غزل كاروانه راوړه

سپوږمۍ به خامخا درښيي لار زما كلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای په کې ښکاري له هنداري جوړدي دالاسونه

له خپلو اوښکونه يې ډک دي ددعا لاسونه

څه کشمالی شمال يې ستا د مستو څڼو راوړ

نرګس له شرمه په اوبو کې وهي بيا لاسونه

ظالم پاچا کړی اعلان دی چې بس ټول غوڅوي

که بيا چمبوته غځيدلي وو د چا لاسونه

د اوبو تږی نه يم بلې تندې واخيستمه

ښکاري اوبو کې سپينې تورې د ليلا لاسونه

د نښتر څڼو کې د شپې، زرينې ږمنځې وهي

سپوږمۍ په پوره واخلي له ستورو دړنا لاسونه

تش لاس به ولې يم کاروان غزل په لاس کې لرم

ما هم د چاپه مخ کې ښکل دي د مولا لاسونه

د نثارصيب دمه ځاي ۱۷/۶/ ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منم په هرڅه کـــې احتیاط منمه

خویو په مینـــــه کې افراط منمه

ځم له مجنون سـره مسلات کومه

نه د سقراط نـــــه د بُقراط منمه

تا سره هره جامـــه ښه ښکارېږي

دا هـــنر کـــله د خیـــــاط منمه

کاروان که ومري سکې هم نه لري

خوږې سندرې يې په سقاط منمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شپې چې زلفې نه شـوې مخ د سپین سهار خطاکا
تـــور کفـــار خـــو لاره د مکې د ښار خطاکا

غشې په برم ورکړه چې ښکاري ته موسکه نه شې
تاودې له کـــوتـــرې نـــه چې سر د مار خطاکا

شیخ که د رباب په شرنـــګ کې ښکلې آشنا ولید
ډیرې به یې ګـــوتـــې د تسبو لـــه تار خطاکه

خوب وینمه لمر پلې په شنو دروکـــې ګـــرځي
لال د بدخشان به له خولې شین ښامار خطـــاکـــا

ستا د رنجو اوښـــکې یـــې لفظونه د غـــزل دي
ستا شاعر طوطي شو شکري چـــغار خـــطاکـــا

لږمه شه تور سترګې دا د سپینو ورځو ستـــوري
ډیر شه ډیوه مخې چې له شپونه وار خـــطا کـــا

راولـــه کـــاروان ګـــلونـــه راولـــه سپرلیه !
پریږده چې له مستو لارویـــو لار خطـــاکـــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یــو څو ښکلي رندان به میخانې تــه راولو
لښــکر ګلان به للمې زمانې تــه راولـــو
مــا زړه ستا د وعدو د لاسه شین راوړی دی
ستا سپینه خولګکۍ به بهــانې ته راولـــو
شپه راغله ځئ وزرې د رڼا ورواغــونــدو
ډیوه به وزر ســوې پروانــې تـــه راولـــو
یادیږي مې نن بیا د نیزه بازو نجونو جنګ
د چا ملالې سترګې یارانـــې تـــه راولـــو
دیوان به راګوزار کړو د تخــت له سلېمــان
رښتینې ښاپېرۍ به افســانــې تـــه راولو
جنــډې د سخي جان به مې جانان ورپــوي
ســرتېــري ملنــګان بــه نذرانې ته راولو
چـــې پــرې کــړي د مغُـــلو د بتانو کپرۍ
پښتـــون د ازر زوی بـــه بـتــخانې ته راولو
د غرونو ، د ځنګلونو دی ګډا تـــه شوی زړه
کاروان "به یوې مســتې ترانـــې تـــه راولو"

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د بدرنګۍ له سیند اوباسو د سندرو بېړۍ
الله لاهو مه کړې د ښکلو مساپرو بېړۍ
د څو کیږدیو او یو څو دانو خورما په بدل
لاړې عربو ته د لمنځو، د نښترو بېړۍ
مونږ ته رادرومي الوتکې له مارانو ډکې
له مونږ نه درومي د نرګسو نیلوفرو بېړۍ
د آشنا سترګې شوې د تورو ګربتانو ځالې
زمونږ لېمې د سپینو اوښکو د کوترو بېړۍ
مونږ د تیارو د جزیرو په غېږ کې ژوند تېروو
له مونږ نه وړې ده رڼا د ستمګرو بېړۍ
مونږ ته زخمونه د ځیګر د سترګو اوښکې پاتې
پاریس ته ځي د زمرودو د لاجورو بېړۍ
مونږ د شهیدي خور ټکری کړ د جونګړې پرده
لوټمارو بار دي د رخامو د مرمرو بېړۍ
په هر غزل کې یې رنګونه جادوګر جادوګر
کاروان ولجه کړله د خیال د جادوګرو بېړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمونږ د اوښکو مرغلرې ګـــونـــدې آب نـــه لري

د وخت خندا نه زده که ســوال تــه مو ځواب نه لري؟

پر ما ين ختـــلې دُرخـــو ورکه بسو ګې وديږي

د آدم لاس پـــه جنګ کې پزې تاب د رباب نه لري

اوس مونږ په زړونو کې سجدې کوو لمونځونه لري

جومات مو ويشتی الوتکو او محراب نـــه لـــري

د جنګ چينجو يې د سرتولې پاڼې وخـــوړلـــې

په خافظه کې مو تاريخ د سولې بـــاب نـــه لـــري

پر مونږ راوُرې د پـــولادو او داورلـــه اسمـــان

ګنې شينکې آسمـــان دا وسپنـــې شهـــاب نه لري

چې د نظر پرسکو ووهې تـــاپــې د مـــوســـکا

هی د دين پربا چهی. شه هيـــخ ضـــراب نـــه لري

د رستم زړه غواړي کاروانه شعر څه تـــوکې نـــه دي

پردې سرکشه رخش دې پام لره رکـــاب نـــه لـــري

۱۳۷۶ د لړم مياشت پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګوره اوښبه راوړی بار د ګلابــــونــــو دب
خوب وینم، بلبله وایې وار د ګـــلا بـــونــــو دی

غرونو ته سوما ختلي ګـــلي تـــه نـــر ګـــس روان
بس باچا ګلاب دی او ټول ښار د ګـــلا بـــونـــو دی

تللی هغه وخت چې تار دیم یې و ترخـــانـــګو تـــاو
وایي له ژوندون سره اوس تـــــار د ګـــلابـــونو دی

راغله بلبلکه پر هندارو یـــــې وزر مــــوښـــل
ځان به په کې ګوري پرې غبـــار د ګـــلابـــونـــو دی

خواکې یې راشین شو ترکړې یې ځانګې ځانګې تاو
دارکـــه خـــونـــــړی و خو نن یار د ګلابونو دی

دواړه په لانجه وو خـــو شاعر یې شو ترمنځه برید
شپه د سپینو ستورو شـــو د سهار د ګلابونو دی

وګورئ کاروان ته له نغمو نـــــه یې وړمې راغلې
داسړی شاعر نه دي عطار د ګـلابـــونــــو دی

۲۰۰۰ / ۱۰ / ۱۵ پېښور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library